



Fotó: Merényi Zita

A derűs irgalmasság tüze lelkesítsen

A Szombathelyi Egyházmegye püspökévé szentelték Fekete Szabolcs Benedeket

Húsvéthétfőn szentelték püspökké Fekete Szabolcs Benedeket ünnepi szentmise keretében a szombathelyi székesegyházban. „Az isteni kegyelem és a derűs irgalmasság tüze lelkesítsen Krisztus dicsőségére és felebarátaink szolgálatára” – fogalmazott Ferenc pápa a kinevezési okmányban.

A zsúfolásig megtelt székesegyházba hosszú menetben vonultak be a püspöki palotából a főkapun át az ünneplők, az asszisztencia vezetésével a paptestvérek, majd a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjai, külföldi magyar és határ menti osztrák, szlovén és horvát főpásztorok, végül a szentelendő, Fekete Szabolcs Benedek, a társszentelők, Veres András és Székely János püspökök és a főszentelő Erdő Péter bíboros, prímás.

A liturgia elején Székely János szombathelyi megyéspüspök köszöntötte az egybegyűlteket. „A mai nap örömmünnepe, kegyelemáradás és hálaadás, hogy segédpüspököt kapott Szabolcs Benedek atya személyében az egyházmegye. Köszönjük, hogy a Szűzanya lelkületével igent mondott a küldetésre. Imádságos lelkülettel, hitelességgel, derűvel, közvetlenséggel, szolgálatkészséggel, odaadással légy pásztor a rád bízottaknak, mint eddig tetted. Éljen Krisztus szeretetében és szeretetének kisugárzásában szolgálj továbbra is” – kívánta a szentelendőnek Székely János.

(Folytatás a 3. oldalon)

A keresztény kultúra kincsei Győrben

A győri Nagyboldogasszony-székesegyház kincstárának ünnepélyes megnyitójára, valamint a Káptalandomb és a vár megmaradt részei nemzeti emlékhelyét jelölő sztélé felavatására került sor április 22-én a Duna-parti városban.



A Magyar Országgyűlés 2020. március 24-i ülésén nemzeti emlékhellyé nyilvánította a győri Káptalandombot és a vár megmaradt részeit. A nemzeti emlékhelyet jelölő emlékoszlop (sztélé) ünnepélyes felavatására április 22-én került sor a Dunakapu térnél.

Az emlékoszlopot Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnöke, Szijártó Péter külgazdasági és külügyminiszter, Dézsi Csaba András, Győr polgármestere, Simon Róbert Balázs, a térség országgyűlési képviselője és

Móczár Gábor, a Nemzeti Örökség Intézetének főigazgatója avatta fel. Az ünnepségen többek közt jelen volt Pápai Lajos nyugalmazott győri püspök és több szerzetes-elöljáró is. (Folytatás az 5. oldalon)

„Megtesszük, ami tőlünk telik”

A Katolikus Karitászs orvosmissziója Kárpátalján

Munkács, Visk, Técső, Aknaszlatina, Huszt, Rahó, Körösmező, Nagyszőlős, Karácscfalva – a Katolikus Karitászs orvosmissziójához csatlakozva utunk során megannyi találkozásban van részünk a háború sújtotta Ukrajnában élőkkel, akik töretlenül helytállnak, erőn felül tesznek egymásért és az élhető mindennapokért egy olyan időszakban, amikor a jövőről nem sokat tudni. Felkeresünk menekültszállásokat, szegénykonyhákat, befogadó otthonokat. Hosszú utat teszünk meg, testben és lélekben egyaránt.

Ukrajnának ebben a szegletében békésnek tűnik az élet. A városi utcákon vásári forgatag,

a boltok polcai tele vannak árukkal, az emberek az ortodox húsvétra készülnek.

(Folytatás a 7. oldalon)

A cigányság számára a tanulás az egyetlen kiút

Beszélgetés Lakatos Péter országos cigánypasztorációs referenssel

Lakatos Péter görögkatolikus lelkész, a Nyelvtudományi Kutatóközpont munkatársa, PhD-fokozatú nyelvész. Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke tavaly december 1-jén nevezte ki országos cigánypasztorációs referenssé a tisztséget csaknem húsz éven át ellátó Dül Géza szatoki plébános helyére. Budapesten, a Rózsák terei görögkatolikus parókián beszélgettünk.

– Mátészalkán született, mélyszegénységben élő roma szülők első gyermekeként. Hogyan emlékszik vissza a gyermekkorára?

– Két dolog jut eszembe: elsősorban a borzasztó mélyszegénység, másodsorban az óriási összetartás. Egészen másfajta közösségi életet éltünk, mint amit a mai individualizált világban tapasztalunk. Sokkal összetartóbbak voltunk. Visszagondolva rengeteg gyereket láttam magam körül. Hatalmas volt bennünk az istenhit, de az Egyházzal való kapcsolatunk – a vallás gyakorlása, a templomba járás – nem volt rendszeres. Ez csak a 80-as évek közepén változott meg, amikor Zolcsák István atya került a közösségünkbe, Kántorjánosiba. Nyitott felénk, ő tette meg az első lépést.

(Folytatás a 9. oldalon)



A derűs irgalmasság tüze lelkesítsen

A Szombathelyi Egyházmegye püspökévé szentelték Fekete Szabolcs Benedeket

(Folytatás az 1. oldalról)

„Jöjji, Szentlélek Úristen” – az evangélium után, a Szentlélek hívásával kezdődött a szenteslés szertartása. A jelölt bemutatását követően elhangzott a püspöki kinevezésről szóló pápai bulla, melyet magyarul Császár István általános helynök ismertetett. Fekete Szabolcs átvette a kinevezési okmányt, és felmutatta azt.

„Ferenc püspök, Isten szolgájának szolgálója, szeretett fiának, Fekete Szabolcs Benedeknek, a Szombathelyi Egyházmegye papjának, mostanáig irodaigazgatójának; valamint a szombathelyi Jézus Szentséges Szíve-plébánia lelkipásztorának, továbbá ezen egyházmegye kiválasztott segédpüspökének, kinevezett básti címzetes püspököknek üdvözlétét és apostoli áldását küldi. Az evangéliumi remény bizonyosság az arra törekvőknek – hiszen a remény nem szegényít meg, mert Isten szeretete kiadott szívéinkbe a nekünk adott Szentlélek által (vö. Róm 5,5) –; ezt szem előtt tartva ajándékozunk mi is a ránk bízott mennyei adományok kincseit az Egyház gyarapodása és lelkek üdvössége érdekében. E gondoskodástól vezérelve rendeltük el, hogy Apostoli Hivatalaink – a szombathelyi nyáj javára – foglalják írásba a részleteket; azt, hogy Tisztelendő Testvérünk, Székely János főpap, nemrég azt kérte, hogy az egyházmegyei élet kormányzásához új segítőtársat kapjon. Ezért – nemcsak az említett részegyház érdekében

hogy üdvös – félelem. Jézus itt mégis azt mondja, hogy „Ne féljetek!” Igen, mert Istennek ez a végtelen hatalmas emberszerető hatalom, Ő végül is jót akar nekünk - mondta a bíboros. Most szentelendő püspöktestvérünk jelmondat gyanánt választotta Jézus szavait, amelyeket Szent Péterhez intéz a feltámadása után: „Legeltesd bárányaimat!” Ez az apostoli hivatás lényege. Hiszen a Jó Pásztor maga Krisztus. Reményt és erőt ad az embernek - folytatta a szónok, majd a szentelendőhöz fordulva azt mondta: Hozzánk is szól Jézus bátorítása: „Ne féljetek!”

A jelölt ígérettételével folytatódott a szertartás. Fekete Szabolcs a nép színe előtt ígéretet tett arra, hogy Isten segítségével mindhaláláig végez-

javaslatára alapján pedig – apostoli tekintélyünk teljességénél fogva – kinevezünk téged szombathelyi segédpüspöknek; hozzárendelve a basti-püspöki címet, e hivatalhoz tartozó jogokkal, valamint az ehhez tartozó kötelezettségekkel. Püspökké – a liturgikus szabályok betartásával – Rómán kívül is, bárhol felszentelhet katolikus püspök; előtte azonban az egyházi törvény szabályai szerint tegyél hivatalást és hűségesküt nekünk és utódainknak. Arra buzdítunk téged, szeretett fiam, hogy püspöki tevékenységedben szombathelyi előjáróddal közösségben végezd a szent cselekmények feladatait; kérjük az Urat, adja meg neked, hogy Magyarok Nagyasszonya, valamint Boldog Brenner János szombathelyi áldozópap és vértanú közbenjárása és segítségével, az isteni kegyelem és a derűs irgalmasság tüze lelkesítsen Krisztus dicsőségére és felebarátaid szolgálatára.

Ezt követte Erdő Péter bíboros szenteszése a jelölt buzdítására, a keresztyén nép tanítására.

„Való igaz és helyes magatartás, ha eltölt bennünket Isten végtelenségével szemben egyfajta – úgy is mondják ezt,



választott erre a szolgálatra. Benned kiváló lelkipásztort ismertünk meg, aki hegyaljai szívóssággal, mély hittel végzi papi szolgálatát. A pásztorai életből választottad püspöki jelmondatodat. Tudjuk a pásztorokról, hogy bár megvan a maguk territóriuma, de egymás között nagyon összetartanak, segítve egymás munkáját. A konferencia nevében arra kérek, legyen figyelmed annyira körültekintő, mint eddig, és ott, ahol kell, segítsd a testület munkáját. Ígérem, mi is szeretettel fogadunk, és számíthatsz ránk, bármilyen feladat áll előtted.”

Brenner József nagyprépost az egyházmegye papijai nevében köszöntötte Fekete Szabolcsot. „A paptestvérek örömét fejezem ki, de azt hiszem, ez meg is látszott a fogadtatásban. Harmadszor hívott Isten Téged, ahogy Sámuel is. Megkeresztelték – ez volt az

megújulást kér tőlünk. Ebben neked is nagy feladatod van. Jézus mai evangéliumban azt mondta: Békesség nektek, ne féljetek. Békesség neked. A feladatodhoz Jézus azt mondja: Ne félj! Mert ő velünk van mindennap a világ végezetéig – fogalmazott a nagyprépost.

Utolsóként az új püspök szólt az egybegyűltekhöz. Fekete Szabolcs bensőséges köszönetek sorát fogalmazta meg, személyes emlékeit felidézve. Erdő Péter bíborosra mint professzorára, sziporkázó előadásaira, nagy tudására emlékszik.

Köszönetet mondott főpásztorának, Székely Jánosnak: „Az Úr hatalmas szívvel áldott meg, és még nagyobb lelkesedéssel, néha azt érezzük, a bilokálás, vagy épp a trilokálás képességét is birtoklod. Igyekszem segédpüspökökért valóban segédkezni, segíteni” – fogalmazott.

A társsszentelőként jelen lévő, őt 2008-ban központi szolgálatra hívó Veres András püspöknek szülei betegsége, ápolása és elvesztése idején kapott lelki támogatását köszönte meg.

Fekete Szabolcs azt fogalmazta meg, számára a „püspöki rend nem rangot jelent, hanem szolgálatot”, azzal a hittel mondott erre igent, hogy a Jóisten, amikor kíválasztotta, ezt a főpásztori lelkületet kéri tőle. Ezt Reményik Sándor Akarom című versével írta le. „*Akarom: fontos ne legyen magamnak. / A végtelen falban legyek egy téglá, / Lépcső, min felhalad valaki más, / Ekevas, mely mélyen a földre ás, / Ám a kalász nem az ő érdeme. / Legyek a szél, mely hordja a magot, / De szirmát ki nem bontja a virágnak.*” Kifejezte, mint „Benjamin, a legfiatalabb testvér”, számít főpásztor testvérei segítő útmutatására.

Kiemelten szólt a paptestvérekhez: „Mert mit ér egy bicikli, ha nincs rajt lánc! Es mire megyünk egy autóval, ha nincs bent üzemanyag...” Szent Ágoston szavaival köszöntötte őket: „Veletek vagyok keresztény, értetek vagyok püspök.”

Köszöntötte a német ajkú püspököket, papokat és híveket, az állami és megyei közjogi méltóságokat, szervezeteket, kispapokat, ministránsokat, zarándoktestvéreket, az egyház-megye horvát, német és szlovén nyelvű híveit. Végül köszönetet mondott mindazoknak, akik az ünnepet megszervezték, előkészítették, szebbé tették. „Köszönöm jelenléteteket, hogy a megszentelt falak között együtt ünnepelünk, és zörgetjük az égieket.”

Végezetül családjához, egykori és jelenlegi híveihez – Kőszeg-hegyalja, Szentgotthárd, Csákánydoroszló, Szentkirály, Szőlős és a filiák híveihez – szólt.

A zenei szolgálatot a Lakner Bognár András egyházmegyei zenei igazgató és felelőse vezette Vox Savariae Ökumenikus Vegveskar adta.

Trauttwein Éva
Fotó: Merényi Zita

Ezt követően szent krizmával kente meg Erdő Péter bíboros a szentelendő fejét, és átadta neki a püspöki jelvényeket. Az evangéliumos könyv a legfőbb tanítói feladatára irányul. A püspöki gyűrű az Egyházzal való eljegyzésére utal; a mitra annak az életszentségnek a jelképe, amelyet a püspöknek láthatóvá kell tennie a rábízottak előtt; a pásztorbot a nyáj őrzésének és vezetésének feladatát fejezi ki. A püspöki jelvények átadását követően az új püspök békeköszöntést váltott minden püspökkel.

A szertartás az Eucharisztia liturgiájával folytatódott. Ek-

kor az újonnan felszentelt püspök először működött közre püspökként a liturgikus szolgálatban püspöktestvéreivel. A szentmise végén felhangzott a *Te Deum*, kifejezve, az új püspök szentelése az egész Egyház ünnepe. Eközben az új püspök Szent Márton, az egyházmegye védőszentjének oltáránál és Boldog Brenner János vértanú oltáránál imádkozott, majd a templomon végighaladva áldást adott.

Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke a testület nevében köszöntötte az új tagot. „Örülünk, hogy a Szentatya téged

első. Szüleid vittek el a templomba.” Elcsukló hangon folytatta: „Személyesen ismertem őket, emlékszem szüleid jó emberségére, mély vallásosságára. Második híváskor itt álltál az oltárnál, és igent mondtál az oltár szolgálatára. A mai a harmadik hívás. Te igent mondtál erre is, püspöki tiszteket kaptál, ami nem könnyű. A nagyhét mutatja, mit jelent Krisztust követni. Ki tudjátok-e inni azt a kelyhet, amit én ittam, meg tudtok-e keresztkedni azzal a kereszttel, amivel én? – erre kaptál meghívást. Feladatod az Egyház építése, a lelkek, a közösség építése. Az új evangélizáció

A BIBLIA ÜZENETE

Vár ránk a Mester

Jn 21,1–19

Vannak pillanatok, amikor mintha megzavarodna az idő. „Déjà vu!” (Már láttam!) – szoktuk mondani, arra utalva ezzel, hogy amit itt és most megélünk, az olyan, akár egy korábbi tapasztalásunk. Hasonló érzés tölthet el minket a mostani evangéliumi szakasz kapcsán. A Feltámadott megjelenése a Genezáreti partján szinte tūpontosan felidéz egy másik csodálatos halfogást, amelyről Lukács az ötödik fejezet elején számol be. Ugyanaz a kiinduló helyzet: meddő éjszaka, hiábavaló fáradozás, kifáradás. És hasonló a kibontakozás is: Jézus váratlan érkezése a part felől, a látszólag értelmetlen utatás, a bizalom és a ráhagyatkozás próbatétele...

A jánosi leírásban szinte beleéljük magunkat Péter helyzetébe, aki újraélve mindezt önkéntelenül felkiált: „Az Úr az!” Milyen emlékképek térnek vissza a lelkébe? Milyen érzések rohanják meg? Mindezt nem tudjuk, ám az egyértelmű, hogy a felismerés pillanata visszaidézi az első meghívás földindulásszerűségét. Egyszer már emberhalásszá lett, s most újra halakat próbál fogni. A kudarcos éjszaka mintegy szimbolikus megjelenítése a nagypénteki bukásnak: kiábrándulásnak, félelemnek, tagadásnak, hűtlenségnek. A János szerinti evangélium szíven ütő alázattal és az emberi lélek mozgásaira való érzékenységgel nem tesz úgy, mintha a hús-

vétvasárnapi események után hirtelen minden árnyék köddé vált volna, és kizárólag az új élet diadalmas napsugara ragyogna az apostolok életének egén. Egy dolog elfogadni, hogy Krisztus feltámadt – és egy másik a hosszú, gyöttrő eljutás addig a pontig, amikor mi támadunk fel a hitetlenségünkéből, a szűkkeblűségünkéből, a késedelmes szívűségünkéből. Az első előfeltétele a másodiknak, ám nem szükségszerűen és automatikusan váltja ki azt.

„Egy dolog elfogadni, hogy Krisztus feltámadt – és egy másik a hosszú, gyöttrő eljutás addig a pontig, amikor mi támadunk fel a hitetlenségünkéből, a szűkkeblűségünkéből, a késedelmes szívűségünkéből

esendőket és gyarlókat, azokat, akik Isten végtelen szentségének és erejének felismerésére még képesek vagyunk, de oly nehezen tudjuk hozzáalakítani önmagunkat ehhez a titokhoz. A Mester azonban türelmes és szelíd, megértő és vár ránk. Ha kell, újra és újra visszajön, akár egészen a „Quo vadis”-élményig, hogy végül beteljesítsen minket.

Török Csaba

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (70.)

A bizánci Egyház Szent Liturgiájában meglepően sok papi áldással találkozunk. Nemcsak a kezdetén áll ott, bár ekkor a pap nem a hívek felé fordulva és nem kézzel, hanem a felemelt evangéliumoskönyvvvel adja az áldást. Nem is csak a végén búcsúzik el a hívektől azzal, hogy „Az Úr áldásra reátok”, hanem még másik hét alkalommal is áldást ad a pap, tehát egy liturgiában összesen kilencszer.

Az első áldás tehát a Szent Liturgia elején áll. A liturgikon így rendelkezik róla: „A pap az evangéliumot két kezébe fogva fölemeli, ezzel keresztet jelez, s énekelve mondja: Áldott az Atya és Fiú és Szentléleknek országa.” Így hirdeti meg, mi felé törekszünk, mire nyit nekünk kaput a szent áldozat bemutatása.

Aztán – érdekes módon – egymás után három olyan áldás következik a Szent Liturgiában (időben persze egymástól távol), amelyben a békesség kívánása, illetve továbbadása van jelen a pap részéről. Először az olvasmányok (pontosabban az azokat bevezető prokimen, vagyis szoltárvers) előtt hangzik el: „Figyelmezzünk! Békesség mindnyájatoknak! Bölcsesség, figyelmezzünk!” Majd az apostoli szakasz felolvasása után hasonlóképpen: „Figyelmezzünk! Békesség mindnyájatoknak! Bölcsesség, figyelmezzünk!” A pap úgy adja a békességi áldást, hogy előtte felszólít a figyelem összpontosítására. Ugyanis nemcsak békés lelkület kell a szent tanítást meghallgatására (és még inkább életté váltására), hanem tényleges figyelem is. Rövidebb formában következik egy békességi áldás a nagy bemenet, vagyis az adományoknak az oltárra vitele után: „Békesség mindnyájatoknak!” A fontos esemény után kimondatlanul is az evangéliumi tanításra figyelmeztet ez: ha felajánlásod előtt eszedbe jut, hogy „embertársadnak valami panasza van ellened (...), békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajánld fel ajándéodat” (Mt 5,24). Végül negyedszer, már később, a *Miatyánk* után hangzik el, a szentáldozásra ké-

„Nemcsak békés lelkület kell a szent tanítás meghallgatására (és még inkább életté váltására), hanem tényleges figyelem is

szülve: „Békesség mindnyájatoknak!”

A Szent Liturgia legszentebb része az anafora (az eucharisztikus csúcsimádság vagy a szentmise kánon). Ezt pedig áldással kezdi és áldással zárja a pap. Az anafora kezdete előtt a Szent Pál-i szöveggel adja az áldást: „A mi Urunk, Jézus Krisztus malasztja, az Atyaisten szeretete és a Szentlélek közölteése legyen mindnyájatokkal” (2Kor 13,13). S ezt a hívek is viszontkívánják a papnak: „És a te lelkeddel.” Az anafora végén, lezárásként pedig a következő formában adja a pap az áldást: „És legyen a mi nagy Istenünk és Üdvözítő Jézus Krisztusunk kegyelme mindnyájatokkal.”

A szentáldozás után egy sajátos áldás következik a pap részéről. Erről így szól a liturgikon rendelkezése: a pap „a szentséggel megáldja a híveket fennhangon mondva: Üdvözítsd, Isten, a te népedet, és áldd meg örökségedet” (Zsolt 27,9). Ez tehát kifejezetten szentségi áldás, magyarázata pedig az, hogy ez Jézus végső áldása, mielőtt a mennybe emelkedett (Lk 24,50).

Végül a Szent Liturgia záróáldása így hangzik: „Az Úr áldása reátok az ő kegyelmével és emberszeretetével, mindig, most és mindenkor és örökkön-örökké.”

Ivancsó István

MÁJUS 1., HÚSVÉT 3. VASÁRNAPJA

(Szent József, a munkás, Fülöp, Jakab) – ApCsel 5,27b–32.40b–41 (Az apostolok a Szentlélek által tanúságot tesznek Krisztus mellett.) – Jel 5,11–14 (Mélto a Bárány, akit megölték, hogy övé legyen a hatalom és a dicsőség.) – Jn 21,1–19 vagy Jn 21,1–14 (Jézus fogta a kegyeret, és adott nekik. Ugyanígy halból is.) – **Zsolozsma:** III. zsolthárhét – **Énekrend:** Ho 89 – ÉE 550, 416, Ho 89 – ÉE 111, Ho 118 – ÉE 543, Ho 86 – ÉE 112.

MÁJUS 2., HÉTFO – Szent Atanáz püspök és egyháztanító emléknapija (Zsigmond) – ApCsel 6,8–15 – Jn 6,22–29.

MÁJUS 3., KEDD – SZENT FÜLÖP ÉS SZENT JAKAB APOSTOLOK ÜNNEPE (Tímea, Viola) – 1Kor 15,1–8 – Jn 14,6–14.

LITURGIA

Az Eucharisztia ünneplése (128.)

Az üdvösség ismeretét adni az Ő népének, bűneik bocsánatában. Keresztelő János prófétái küldetésének része megismertetni és közvetíteni az üdvösség közeli voltát: „S ő elment a Jordán egész környékére, hirdette a bűnbánat kereszttségét a bűnök bocsánatára. (...) Teremtettek hát a megtérés méltó gyümölcseit (...). Én csak vízzel keresztellek titeket. De jön, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó a sarusziját megoldani. Ő Szentlélekkel és tőzzel fog megkeresztelni titeket. Szórólapátja a kezében van, és megtisztítja szérűjét. A búzát összegyűjti a magtárába, a pelyvát pedig olthatatlan tőzzel elégeti.” (Lk 3,3a.8a.16–17; vö. Mk 1,1–8) Ami bizonyos: János teljesítette küldetését, megismertette a néppel Isten irgalmának közelségét: „Térjetek meg, mert elközelgett a mennyek országa!” (Mt 3,2). Nem János közvetítette a bűnök bocsánatát, hanem a Jordán vizében történő alámerítési szertartással felkészítette a népet az Úr megbocsátó szeretetének

befogadására. Ilyen értelemben az Úr megbocsátó szeretetének befogadása az üdvösség ismerete. A megbocsátó irgalmasságot az Üdvözítő hozza. Ebből a szempontból az üdvösség ismerete valójában Jézus Krisztus befogadása: „Atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti a fára függesztve megöltetek. Isten fejedelemmé és üdvözítővé emelte őt jobbjával, hogy bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon Izraelnek.” (ApCsel 5,30–31) Ezt a gondolatot viszi tovább Tiszteletreméltó Béda is: „Mintegy Jézusnak – minthogy így van –, az Üdvözítőnek a nevét fejtené ki, és szeretettel és vágyakozással ajánlja, kiemeli az üdvösség említését az üdvösség fölemelt szarvával, az ellenségektől jövőndő szabadulást; a népének adott üdvösség ismeretére emlékeztet. De nem ideig tartó és testi üdvösség és biztonság ígéretere gondol az ő bűneik bocsánatában.” (Beda Venerabilis: *In Lucae evangelium expositio* I, 2,1. in PL 92,col.326–327.)

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Alexandriai Szent Atanáz

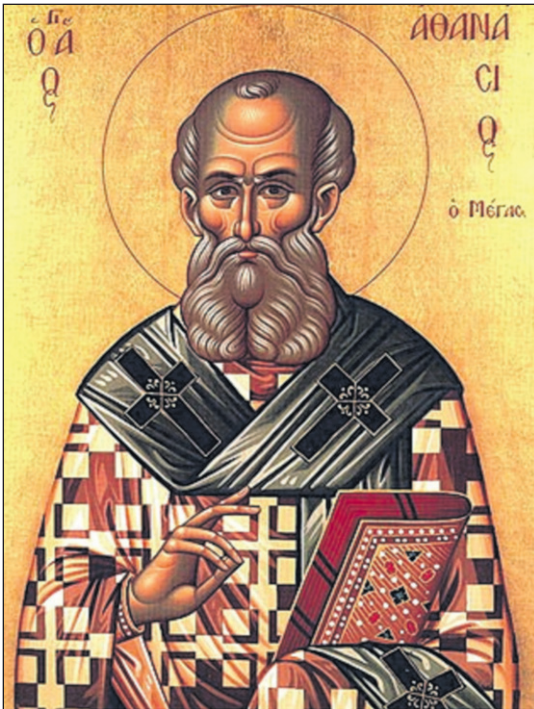
Május 2.

Küzdelmes élete volt, szilaj természete miatt sokan nem szerették. Epifanius így írt róla: „A félelmet nem ismerőknek az a gyengéjük, hogy nem tudják az erejüket felmérni, és ezért olykor elvétik a helyes mértéket. Atanázból hiányzott a szelídség és a gyöngédség. Az állandó harctól harciasná vált. Azáltal, hogy mindig újra megtámadták, hajlamossá vált a folytonos önvédelemre. Mivel állandóan ütésekert kapott, végül maga is ütésekert osztogatott, mégpedig keményeket.”

Gyermekeként átélte Diocletianus keresztényüldözését. Egyházi pályára lépett, és diakónusként elkísérte az alexandriai püspököt a niceai zsinatra. 328-ban meghalt Sándor püspök, aki Atanáz szánta utódjául.

330-tól sok konfliktusa volt Meletiosz követőivel, akik szakadást okoztak Alexandriában és környékén. Ráadásul Konstantin császár fontosnak tartotta, hogy a pártok kibéküljenek, ezért kész volt az eretnek Ariust újra kegyébe fogadni, ha új hitvallást tesz. Úgy rendelkezett, hogy Ariust vissza kell helyezni hivatalába. Atanáz azonban nem egyezett bele, és ezt írta a császárnak: „Nem lehetséges újra felvenni az egyházba olyan embereket, akik ellene mondanak az igazságnak, tévtanítást terjesztenek, és akikre az egyetemes zsinat kimondta a kiközösítést.” Alexandriában ekkor sokan Atanáz ellen fordultak, ezért egy felső-egyiptomi kolostorban rejtőzött el.

335-ben, amikor a császár Jeruzsálembé zárandokolt, Atanáz ellenfelei zsinatot hívtak össze Tíruszba. Atanáz felszólították, hogy jelenjék meg a zsinaton, és ott hatalmaskodással, törvénytelenességgel vádolták, ezért menekülnie kellett. A császár később megfosztotta hivatalától, és Trierbe száműzte. Konstantin haláláig kellett várnia, hogy visszatérhessen Alexandriába. Ám mivel az új császár is engedékeny volt az ariánusokkal, egy Antiochiában tartott zsinat ismét megfosztotta hivatalától Atanáz, aki I. Gyula pápához Rómába menekült. Csak 346-ban térhetett haza püspöki városába. Diadalmenettel fogadták. Ékkortól



tíz évig maradhatott Alexandriában. Egyházmegyéjében megújította Nicea szellemét, továbbá Etiópia és Arábia térítésén fáradozott. E viszonylag nyugodt időszakban írta legjelentősebb műveit.

356-ban ismét menekülnie kellett, mivel az ariánusok megnyerték ügyüknek Constantius császárt, aki eljárást indított Atanáz ellen. Az egyiptomi remeték közt talált menedéket. Julianus császár uralkodásának kezdetén térhetett újra haza, ám később, 362 és 363 között ismét száműzetésben volt. Találkozott Antallal, a remeték atyjával, és megírta az életrajzát. Amikor Valens császár uralkodásának idején, 366-ban újabb négy hónapos száműzetésbe kényszerült, szülei kriptájában húzódott meg. De aztán végleg hazatért városába, amely haláláig hű maradt hozzá.

Püspökségének negyvenhat évéből húszat száműzetésben töltött.

L. K.

MÁJUS 6., PÉNTEK (Savio Domonkos, Ivett, Frida, Zsóka) – ApCsel 9,1–20 – Jn 6,52–59.

MÁJUS 7., SZOMBAT – Boldog Gizella emléknapija (Bendegúz, Gusztáv) – ApCsel 9,31–42 – Jn 6,60–69.

MÁJUS 8., HÚSVÉT 4. VASÁRNAPJA (Győző

ő, Mihály) – ApCsel 13,14.43–52 (Pál és Barnabás a pogányok között is kezdi hirdetni az evangéliumot.) – Jel 7,9.14b–17 (A Bárány, aki a trón közepén áll, legelteti és az élő vizek forrásához tereli őket.) – Jn 10,27–30 (Juhaimnak örök életet adok.) – **Zsolozsma:** IV. zsolthárhét – **Énekrend:** Ho 85 – ÉE 551, Ho 85 – ÉE 103, Ho 142 – ÉE 548, Ho 205 – ÉE 224.

A hét liturgiája

C év

MÁJUS 4., SZERDA – Szent Flórián vértanú emléknapija vagy Boldog Ceferino Giménez Malla cigány vértanú emléknapija (Szilvánusz, Mónika) – ApCsel 8,1b–8 – Jn 6,35–40.

MÁJUS 5., CSÜTÖRTÖK (Gyöngyi, Györgyi, Gotthárd, Júlia) – ApCsel 8,26–40 – Jn 6,44–51.

A keresztény kultúra kincsei Győrben

(Folytatás az 1. oldalról)

A győri nemzeti emlékhely egy városnegyed, amelynek a törvény által is nevesített épületei a vár megmaradt részein túl a domb középpontjában elhelyezkedő Nagybaldogaszony-székesegyház, a Püspökvár, a Brenner János Hit Tudományi Főiskola, valamint a Győri Egyházmegyei Kincstár és Könyvtár, azaz a régi papnevelde.

Az emlékoszlop ünnepélyes felavatása – amelyen Bakos-Kiss Gábor Jászai Mari-díjas színművész, a Győri Nemzeti Színház igazgatója és a Hangraforgó együttes működtött közre – a *Himnusz* elénekülésével kezdődött.

Veres András püspök avató beszédében hangsúlyozta: „Mi, győriek, a költő után szabadon azt mondhatjuk, hogy itt vár állott, de, hála Istennek, nem csak kőhalom maradt, hiszen ép része is vannak a régi várnak. Az utóbbi időben a Káptalandombot collis sacernek (szent domb) is nevezgetjük, mert valóban szent hely” – utalt ezzel a vérről könnyezett Szűzanya kegyképére, s a bazilikában örök nyugalomra helyezett vértanú Boldog Apor Vilmos püspökre, valamint Szent Lászlóra, akinek a fejekletartóját, hermáját szintén itt őrzik.

A püspök reményét fejezte ki, hogy a virtuális utazások korában is sokan ellátogatnak majd ide, a távolról érkező zarándokok mellett maguk a győriek is, hogy „családi séta keretében ismerkedhessenek a szentjeinkkel, majd betérve a helyi kávézóba a barátaikkal, szeretteikkel egy jót beszélgessenek”.

Décsi Csaba András polgármester az ünnepségen rámutatott: „A Káptalandomb

szeretett városunk ékköve, szakrális kincsek őrzője. A püspökség pedig gondos gazdája ennek az emlékhelynek.” A bazilika és a Püspökvár a nyugat-magyarországi katolicizmus szimbólumai, a Szent László-kultusz pedig meghatározó a városban. A polgármester a székesegyházban nyugvó Boldog Apor Vilmos püspökről is megemlékezett, aki valóban „mindenkinek mindene akart lenni”.

Simon Róbert Balázs országgyűlési képviselő – aki 2020 márciusában a nemzeti örökségvédelmi törvény módosításáról tárgyalva a Fidesz vezérszónokaként képviselte az ügyet – kifejtette, hogy a következő években a Káptalandomb közterületeit borító burkolat és a közmű cseréje zajlik majd.

Szijjártó Péter az avatáson arról beszélt, hogy a magyar kormány úgy döntött, a nemzetközi liberális mainstreammel szembenelve itt, Magyarországon a kereszténydemokrata alapokra épülő berendezkedés mellett foglal állást, ezáltal garantálva az ember méltóságát, szabadságát, biztonságát, megvédve a nő és a férfi egyenjogúságát, megvédve a hagyományos családmóddal, zero toleranciát hirdetve az antiszemitizmus ellen, valamint megbecsülve, védve a keresztény kultúrát, így biztosítva a nemzet fennmaradását.

„Büszkék vagyunk a keresztény emlékhelyeinkre. Úgy tekintünk az ember szabadságára, a családra, a nemzetre, mint a keresztény kul-



A káptalandombi nemzeti emlékhely szteléje

túra vívmányaira. A hitünk tartott meg minket magyaroknak több mint ezer éven át. A keresztény kultúra a magyar nemzet történelmének vezérfonala. A kereszténység melletti elkötelezettségünket bizonyítja, hogy az üldöztetést elszenvedő keresztény közösségek az egész világon számíthatnak a magyar emberek segítségére, támogatására – zárta beszédét Szijjártó Péter, a külügyi tárca vezetője.

Ezután következett a sztélé felavatása, majd megkezdődött a győri Nagybaldogasz-



ony-székesegyház Kincstárának ünnepélyes megnyitója. Veres András püspök és Szijjártó Péter külügyminiszter köszöntötte a győri székesegyházban jelenlevőket.

A liturgikus ötvöstárgyakat és textilremekeket bemutató új állandó kiállítás, a *Jaurinum* megnyitóján Veres András elmondta, az értékes tárgyakat két emeletszinten tekinthetik meg a látogatók. A püspök hozzátette, a műtárgykincseket tekintve az egyházmegyék közül a győri a leggazdagab-

bak közé tartozik. „Látható, hogy lélekkel készítették ezeket a remekműveket; az volt a szándék, hogy a legszebbet, a legjobbat, a vallásos emberek lelkiületét is felemelő alkotásokat készítsenek az egykori alkotók, s bízom abban, hogy e tárgyak közvetítésével az istenkereső emberek is megtalálhatják az Urat” – mondta a győri megyéspüspök.

Az országos jelentőségű – az esztergomi gyűjtemény után a második leggazdagabb – győri székesegyházi kincstárát Mikó Árpád, a Magyar Tudományos Akadémia ELKH Bölcsészettudományi Kutatóközpont Művészettörténeti Intézetének igazgatója mutatta be.

A kiállított tárgyak közül felhívta a figyelmet többek között Bornemissza Pál vespérmű, erdélyi és nyitrai püspök mitrájára, amely egy eredetileg 14. századi püspöksüveg átalakítása és egyes ékköcsokrai az Anjou-kori mitráról származnak.

A Győri Egyházmegyei Kincstár liturgikus tárgyakból álló gyűjtemény, melynek darabjait püspökök, főurak aján-

dékoztak az Egyháznak. A kincseket korábban a régi papnevelő intézet épületében őrizték.

A legnagyobb adományozók Zichy Ferenc, Simor János és Zalka János püspökök voltak. Rendkívül értékes a kincstár gótikus kelyhekből álló gyűjteménye, melynek legkorábbi darabja a 15. század elejéről származik. A Jaurinum alsó szintjén ősi síremlékeket is megtekinthetnek az idelátogatók.

A kincstár megnyitóján Szijjártó Péter külügyminiszter elmondta, itt, a győri székesegyházban bérmlákozott, egyúttal kifejezte elismerését Veres András püspöknek a nagyszabású, előreláthatólag idén szeptemberben befejeződő felújítási munkálatok eredményeit látva, majd arról is beszélt, hogy a kegytárgyak olyan jelképek, amelyeket védeni, őrizni, vállalni kell a mai világban, még akkor is, ha például nyugaton egyre kevésbé tűrik meg a keresztet, pedig az a kereszténység központi szimbóluma.

A kincstárban látható, megőrzött műalkotásokkal kapcsolatban a miniszter köszönetet mondott azoknak az atyáknak, akik „elég bölcsék és bátrak voltak, hogy a kommunis-ták »gyűjtőszennvedélyét« felismerve elrejtették a kegytárgyakat, s nem engedték, hogy idegen kezekbe jussanak”. 1977-ben került elő az a negyvenhat liturgikus műtárgy, amelyet korábban a győri karmeliták kriptájában rejtettek el a kommunisták elől.

A Jaurinum kiállítóterét Veres András püspök áldotta meg, megnyitva ezzel a székesegyházi kincstár állandó kiállítását.

Körössy László
Fotó: Lambert Attila

Ajándék volt az egész élete

In memoriam Medgyesy Mihály

Medgyesy Mihály gyémántdiplomás mérnököt, tízunokás nagypapát, Misi bátyámat csak halála után, a temetése kapcsán ismertem meg, és nagy hatással volt rám. Hitvalló és az élő hitet átadó alakjáról álljon itt második generációs leszármazottjának visszaemlékezése, okulásul és megerősítésül sokak számára. Adjon az Úr ilyen lelkiületű embereket, példaképeket népének, nagy családjának!

„Annyit jártunk úszni a bányatóra! Nagypapa, te már célba értél, te már leúszta a távot, de a túlpartról szeretsz és segítesz minket. Mi úszunk utánad, úgy akarunk úszni, ahogy te. Még sokat kell edzenünk, de abban egészen biztos vagyok, ha újra találkozunk, te ott is görögdinnyével vársz minket a teraszon.” Így szól az egyik unoka visszaemlékezése. Medgyesy Mihály gyémántdiplomás gépészmérnök temetésén tíz unokájának tíz rövid gondolata hangzott el gyermekei, a rokonok, a barátok, kollégák és az egykori diáktársak emlékezései mellett. De nem is csak emlékezések voltak ezek. Sokkal inkább a hálaadás szavai szóltak meg megannyi ember hangján. Mert mind hálások voltak mind azért, amit egy ember élete által ők maguk is ajándékba kaptak.

Igen, Medgyesy Mihály egy, az életét a sok-sok kihívással, megpróbáltatással együtt is örömmel élő ember volt. Talán sokan nem is gondolnák, hogy neki is voltak nehézségei, mert – bár sosem titkolta őket –

nem állította ezeket a fókuszba. Az egykori pannonthalmi bencés diák, a Ganz-gyár évtizedeken keresztül meghatározó munkát végző mérnöke, noha nemcsak itthon, de még Koreában is hasznát vették szakértelmének, a Szentendrei-sziget egy piciny zsákfalujában, Kisorosziban épített házat a családjának, és nyugdíjas éveit nagy részét itt töltve megteremtett szeretteinek egy, a mindennapok forgatagából őket kiemelő, varázslatos helyet, a szabadság és az öröm földjét. Itt van a kert, az a bizonyos tó is, de a közös munka, a közös játék, a szalonnasütések, a kertben szedett eper, az úszás, a jóízú evés és a görögdinnye is itt van. A jelenlét helye ez; örökség is, de elsősorban élet a kert. Szépsége van, szabályai, igényei, szimbolikája, gyümölcssei. Ajándékai.

Sekli. Aki vitorlázik, ismeri ezt az eszközt. Alkatészek kapcsolhatók össze vele, különböző dolgok között teremtet kapcsolatot. Ez volt az utolsó kézzelfogható ajándéka: minden unokának egy-egy sekli. Karácsony-



kor gyűlt össze utoljára a nagycsalád. Ekkor adta át ezeket az apró ajándékokat, mindenkinek egyet. Mintegy végső üzenetként: keressétek és ragadjátok meg a szeretetkapcsolatokat! Igaz, ekkor még talán csak ő tudta, hogy ez egy utolsó üzenet. Vagy ő sem. Karácsony utolsó napja vízkereszt. Ezen a napon gyűlt össze újra a nagycsalád; immár a halálos ágya körül. Mindenki érkezett, ahogy tudott – s váratlanul mind újra együtt voltunk: magától értetődő-

en, megrendülten, szeretetben, s mindeközben érezve, hogy nemcsak fájdalmas, de egyszersmind hatalmas dolog is az, aminek tanúi, sőt részesei vagyunk. Abban az ágyban feküdt, lelkét Teremtőjének már visszaadva, melyben egész életében, esküvőjük óta, feleségével esténként álomra hajtották a fejüket. Az ágy fölött egy kép: a napkeleti bölcsek betlehemi hódolata. S idén január 6-án ő is a nyomukba szegődött. S a szobában, az íróasztalon címeik által ekkor szinte életre kelő könyvek: jelek számunkra, és könnyáztatta arcok hálauzenetei: köszönetmondás egymásnak és a Jóistennek, érte. Mindezek mint megannyi újabb ajándék tettek hitet arról, hogy a történetek nem érnek véget a halállal, s az örökkévalóságot dédelgeti magában mindannyiunk élete. Medgyesy Mihály, Misi, ahogy mindenki ismerte, még utolsó napjaiban is tervezett. Földi életét is (vendégeket fogadott, könyveket cseréltek, beszélgettek), de Istenről és a meghalásról is elmélkedett. Készült. S közben viselte betegségét, ami a mozgásban is akadályozta, s még a légzést is nehézkessé tette számára. S készült az aznapi misére is. Be is kapcsolódott, mindörökre. A sekliket pedig itt hagyta nekünk – kapcsolódjunk mind, ki-ki, ahogy tud.

Egy másik unokai gondolat a temetésről: „Uram, te, aki a szívek ismerője vagy, tudod, hogy könnyeink nemcsak a szomorúság, de a hálás öröm könnyei is. Soha ki nem érdemelhető ajándék egy olyan nagyszülő, aki mellé mindig a barátjaként ülhettünk oda. Mosolyában megbújó szelíd derű, egy pohár hideg sör egy tikkasztó augusztusi napon, anekdoták, kalandozások egy Mária köpenyig felérő családfán, és a megelevenedő történelem. És kérdések. Mindig. Amik foglalkoztatták, amikre választ kerestél. Szomjúság. Az utolsó időkben fokozódó légszomj. És soha nem lankadó kíváncsiság, tudásvágy. Mikor otthon megáldozott, rövid csönd után már mondta is, hogy ez a feladat: elvinni másokhoz Jézust – mint Mária a látogatásakor Erzsébetnek és Keresztelő Jánosnak –, mindannyiunknak így kell tennünk. Egyre jobban foglalkoztat mind ez, egyre kíváncsibb és szomjasabb volt. Halála előtt inni kért, de már nem ivott. Itt a földön már semmi nem csillapíthatta ezt a vágyat. Előrement, de a receptet itt hagyta nekünk. Nagypapa szomjúsága ez: többre vágyni, Istennél kevesebbel soha be nem érni.”

Lejegyezte: Varga János,
a Pázmáneum rektora

Mária-szobrot áldottak Zamárdinál a Balaton-parton

Varga László megyéspüspök Kocsi György zamárdi plébános koncelebrálásával mutatott be szentmisét a zamárdi Üdülőtelepi kápolnánál április 18-án, húsvéthétfőn. A szabadtéri szentmisét követően a megyéspüspök megáldotta a Balaton-parton állított Mária-szobrot.

„Kétezer éve azzal az örömhírral állunk a világ előtt, hogy Jézus Krisztust megölték ugyan, de feltámadt. S ennek az örömhírnek a tanúságtevői mind életüket adták ezért a hitért – kezdte szentbeszédét a főpásztor.

XVI. Benedek pápa szerint a keresztnység a feltámadt Krisztussal való találkozással kezdődik. Ez megtörténik ugyan a keresztségünkben, de mindannyiunk életében fontos, hogy legyen egy személyes találkozás is.

Hogyan lehet találkozni a feltámadt Krisztussal napjainkban? Amikor Jézust letartóztatták és megölték, a tanítványok teljesen kiábrándultak. Elcsüggedtek, nem értették a Mestert. Azt remélték, hogy Jézussal helyre lehet

Ő pedig elkezdte kérdegetni őket, hogy mi történt, miről beszélgetnek. A tanítványok így feleltek: „Te vagy az egyetlen, idegen, aki nem tudja, mi történt ezekben a napokban.” Ezután elmesélték, hogy mi történt a Názareti Jézussal. A végén elmondták: azt remélték, hogy Jézus váltja meg Izraelt. Akkor Jézus elkezdte gyógyítani ezt a két elkeseredett tanítványt. Elmondja nekik, hogy mit mond az Írás órála. Azzal gyógyít, hogy a figyelmüket eltereli önmagukról és a fájdalomról, majd saját magára irányítja. Ez napjainkban is gyógyító, amikor el vagyunk keseredve, és belesüppedünk saját fájdalomunkba, nyomorunkba.

Kifejti az írásokat, s azt, ami órála szól az írásokban. Elérnek egy fogadóhoz, késő van, s kéri, hogy jöjjen be velük. Amikor bemegy, leül az asztalhoz, kezébe veszi a kenyeret, és megtöri. És ebben a pillanatban felismerik Jézust a kenyértörésben. Ezt követően eltűnik előlük, s a tanítványok ezt kérdezik egymástól: „Ugye lángolt a szívünk, amikor kifejtette nekünk az írásokat?”

Ez a kézzelfogható pont ma is a találkozások lehetőségét hozza. A Feltámadt és köztünk élő Krisztussal találkozhatunk a megtört kenyérben. Az Oltáriszentségben hisszük, hogy valóságosan jelen van Krisztus – fogalmazott a megyéspüspök prédikációjában.

A szentmisét követően a papság és a hívek ünnepi körmenettel vonultak a Balaton-partra, ahol a főpásztor megáldotta az újonnan elkészült Szűz Mária-szobrot.

Az átadáson Kocsi György plébános mondott köszönetet mindazoknak, akik hozzájárultak a szobor elkészültéhez. A plébános elmondta: Havancsák László ötlete alapján Mészáros Attila szobrászművész készítette el carrarai márványból a Mária-szobrot, amelyet az alkotó élete főművének tekint. A héttonnás márványtömb körülbelül kétharmadát faragta le a művész, aki egy éven át készítette a szobrot. Az alkotás háttérét Ripszám János Ybl-díjas építész és a pécsi Zsolnay Porcelánmanufaktúra munkatársai alkották meg.

A szobor titulusa „Segítő Szűzanya”, amit a kéztartással is igyekeztek kifejezni: míg a szobor bal keze segítő mozdulatot formáz, addig a jobb kezével áldásban részesíti az arra járókat.

**Forrás: Kaposvári Egyházmegye
Fotó: Kling Márk**

A máltai rend prelátusa vizitált Budapesten

Jean Laffitte érsek, a máltai rend prelátusa Szabadheg Kristóf, a Magyar Máltai Lovagok Szövetségének elnöke meghívására április 6-án háromnapos látogatásra Rómából Budapestre érkezett, hogy találkozzon a rend magyar káplánjaival és személyesen is megismerkedjen az elmúlt évben felvett két káplánnal.

A prelátus ötévente tesz vizitációs látogatást azon országokban, ahol a máltai rend szervezetileg működik. Utoljára 2017 decem-

a máltai lelkiségi hagyományok nyomán jó úton jár. Cserhádi Ferenc püspök beszámolt a Magyar Máltai Lovagok Szövetségének lelkeségi tevékenységéről, és megerősítette, hogy a magyarországi szövetség jó úton halad rendszeres éves lelkigyakorlataival, évi két lelki napukkal (nagyböjtben és adventben), heti máltai szentmiséik előtti imáikkal, zsolozsmázásukkal, zárándoklataikkal, rendszeres csütörtöki szentmiséikkel és a rendtársi közösség, a jó rendtársi kapcsolatok ápolásával is, amihez az előbbieket mind hozzájárulnak.



berében járt ebből a célból Magyarországon. Megérkezését követően hivatalában fogadta őt Ugron Imre, a rend magyarországi nagykövete, majd diszvacsorát adott tiszteletére, melynek keretében kötetlen eszmecsere folytattak a szövetség hazai és nemzetközi helyzetéről, viszonyairól, valamint a rendet érintő aktuális bel- és külpolitikai helyzetéről.

Másnap, április 7-én délelőtt a máltai rend prelátusa a Budapesti Olimpiai Központban (BOK Csarnok) meglátogatta az Ukrajnából érkező menekülteket és az ellátásukban szolgálatot vállaló máltai önkénteseket, valamint a szeretetszolgálat munkatársait.

Délután került sor a rend káplánjaival való találkozásra. A több mint két és fél órás megbeszélésen – melyen Cserhádi Ferenc püspök, Tóth Tamás és Martos Balázs Levente vett részt – elsősorban a rend reformjáról és a rendi lelkiség megerősítéséről volt szó. A káplánok meghallgatták ezzel kapcsolatban Jean Laffitte érsek beszámolóját, valamint a rend képviselőinek Ferenc pápával való két utóbbi találkozásáról szóló beszámolóját. Az alkotmány reformja elsősorban a rend szerzetesi osztályát érintik.

A kérdésekre adott válaszokból kitűnt, hogy a máltai rend magyarországi szövetsége

A máltai rend prelátusa meglegeződéssel és örömmel nyugtázta a magyar máltai szövetség lelkiségét és a káplánok szolgálatát.

A megbeszélésen szó volt további fiatal káplánok bevonásáról és máltai szerzetesi hivatások ébresztéséről is. Elhangzott: szükség lenne egy jól körvonalazott máltai szerzetesi eszménykép kialakítására; a szóban forgó rendi reformok is többek közt erre irányulnának.

A nap közös szentmisével zárult, melyen Jean Laffitte érsekkel koncelebrált Cserhádi Ferenc püspök és Tóth Tamás atya. A szentmisében a szövetség tagjai együtt ünnepeltek a Franciaországból érkezett, az ukrán menekültek ellátását segítő önkéntesekkel.

A vizitáció április 8-án reggel Erdő Péter bíborosnál ért véget, aki a Prímási Palotában fogadta Jean Laffitte érseket, Cserhádi Ferenc püspök, Szabadheg Kristóf elnök és Maurer Péter spirituális tanácsos kíséretében. A pénteki találkozó fő témája a folyamatban lévő alkotmányozási reform és a Magyar Máltai Lovagok Szövetségének működése volt.

A látogatás élményét a máltai rend prelátusa a vendégkönyvben is megörökítette.

**Forrás és fotó:
Magyar Máltai Lovagok Szövetsége**

Bódi Mária Magdolna boldogá avatásáért imádkoztak április 23-án Litéren, azon a helyen, ahol 1945. március 23-án egy szovjet katona lövései végeztek a tisztaságát és társait védő munkaslánnyal. A szentmisét Udvardy György veszprémi érsek mutatta be a jelenlévő egyházmegyes papok koncelebrálásával.

Az idei szentmisére több zárándoklat is indult, amelyhez bárki csatlakozhatott. Reggel 7-kor indultak gyalogosan Balatonalmádiból, Balatonfűzfőről, Solyból, valamint kerékpárosok Veszprémből. Zárándokok érkeztek még szép számban Litérré, az iskolaudvarra autóbuszokkal Keszthelyről, Tapolcáról, Várpalotáról, Pápáról, illetve számos településről egyénileg is.

A szentmisét Udvardy György veszprémi érsek mutatta be a jelenlévő egyházmegyes papok koncelebrálásával. Az érsek köszöntőjében kiemelte, hogy mennyire fontos és szükséges minden évben ünnepelni és imádkozni Bódi Mária Magdolna mielőbbi boldoggá avatásáért, megemlékezni az ő példaértékű életéről.

A szentmise elején Udvardy György beszélt a folyamatban lévő eljárásról, amit még Márfi Gyula nyugalmazott érsek indított el és jut-

Mindent odaadni Krisztusnak

Bódi Mária Magdolnára emlékeztek Litéren

tatott Rómába, és amely annak rendje szerint halad előre.

Homíliájában Udvardy György arról szólt, „a fényes héten vagyunk, a húsvétnek a tapasztalatát éljük át napról napra egyetlen napként, egyetlen eseményként, mert annyira meghatározó, minden mást felülmúl, átförmúl, megelőz a tény, hogy Jézus Krisztus föltámadott és él, s megígérte, mindaz, aki benne hisz, nem hal meg örökké, hanem élni fog, ezért van az, hogy ezen a héten az evangéliumok a feltámadás eseményeit tárják elénk, illetve azt a magatartást, ahogyan az apostolok, ahogyan a tanítványok találkoztak Jézussal, a föltámadással és azt a változást, ami ebben a találkozásban megtörtént bennük, pillanatok alatt; az erő, a világos látás, a bizonyosság, a jövőnek a teljes egészben való át-gondolása.

Azt is látjuk, hogy bizony, ez a tény, ez a tapasztalat, hogy Krisztus föltámadott és én »találkoztam vele«, ez nagyon sok kérdést vet föl a hétköznapi életre vonatkozóan. Akár a legfontosabb kérdésekkel kapcsolatban is: Meg kell-e tartani a



törvényt? Hogyan kell alkalmazkodni-igazodni az emberi előírásokhoz, vagy hogyan kell alkalmazkodni-igazodni akár a szövetség meglévő törvényeihez, parancsaihoz is?

Ezt látjuk Magdolna életében, hogy számára a Krisztussal való találkozás, a föltámadás tudata, hite, élménye mindennapjait átjáró esemény volt.

Az imádságban, a béketeremtésben, a napi Eucharisztia utáni vágyakozásban és vele való találkozásban,

a tanításban, oktatásban, a szegényekről-ellátásokról való gondoskodásban, és abban a megszületett döntésben, hogy egész önmagát és egész létét-életét a föltámadott Krisztusnak akarja átadni.”

A hagyománynak megfelelően Kovács Elemérné Mária, Magdi unokahúga mondott verset a szentmise végén, majd a család és a zárándokok elhelyezték a megemlékezés virágait a fiatal munkaslány vértanúságának helyszínén felállított mell-szobránál. A szeretetvendégesség után a megemlékezésre összegyűltek Litér utcáin gyalogosan, énekelve elzárándokoltak Magdi sírjához.

Udvardy György érsek a sírnál elmondta, hogy Bódi Magdi is az Eucharisztiaból merítette az erőt ahhoz, hogy minden körülmények között tanúságot tudjon tenni Isten minden gonoszságát legyőző szeretetéről. Az egybegyűltek ebből a szeretetből és

Magdi példájából erőt merítve közösen imádkozva együtt kérték közbenjárását a főegyházmegyéért, a közösségekéért és a személyes imaszándékokért. Az ünnepség Bódi Mária Magdolna boldoggá avatásáért mondott közös imádsággal és az érsek áldásával ért véget.

Bódi Mária Magdolna hetvenhét éve történt vértanúságának megemlékező ünnepe előtt egy nappal, április 22-én rendezték meg a kerékpáros zárándoklatot a Veszprémi Főegyházmegye fiatal vértanújának életútján, Szigligettől Litérig.

A kerékpáros zárándoklatot ez alkalommal is Juhász Gábor budapestvizafogói plébános vezette. A zárándoklat reggel nyolc órakor indult az esős időben Bódi Mária Magdolna születési helyén, majd rövid kerekedés után a zárándokok szentmisén vettek részt a badacsonytördemici plébániatemplomban, amelyet Juhász Gábor atya mutatott be. A zárándoklat vezetője szentbeszédében bemutatta Magdi életének értékeit, melynek segítségével felhívta a figyelmet, hogy törekedjünk mi is Isten szeretetét megismerni, megérteni – mint ahogy Bódi Magdi is tette –, és ne engedjük a mai kor csábításainak, ne akarjunk mindenkinek megfelelni, hanem kövessük Jézus példáját, tanításait.

**Forrás és fotó:
Veszprémi Főegyházmegye**

„Megtesszük, ami tőlünk telik”

A Katolikus Karitászt orvosmissziója Kárpátalján

(Folytatás az 1. oldalról)

Az otthon lévők azonban összerendeznek, valahányszor megszólal a csengő, a behívókat ugyanis személyesen viszik ki a lakásokra. Folyik a mozgósítás, egyre több férfi kapja kézhez a bevonulási parancsot.

Az utcákon számtalan óriásplakát figyelmeztet arra, hogy az országban harcok dúlnak. Kék-sárga nemzeti színek mindenütt, a feliratokon az emberek Isten segítségét kérik vagy neki adnak hálát: „Hála Istennek, hogy szemeink meglátták az új nap reggelét!”, „Istenem, adj erőt harcosainknak!”, „Hatalmas és egy Isten! Öríz meg nekünk Ukrajnát!”, „Veled törom szét az ellenséget, és Istenemmel legyőzöm az ellenséget.” Háború van, ezer kilométerre innen mindenfelé pusztulás, por és hamu.

Egy olyan országban járunk, ahol a vallás fontos kapcsolódó az emberek számára. Erről beszélnek az út menti keresztet is: a friss aranyozás mutatja, mennyire gondjukat viselik az itt élők. És a hit fontosságáról vallanak az épülő arany-kék kupolás templomok, s az ott imádkozó és az onnan kiáramló sokaság. Elingett egy imalánc is, „Fogadj örökbe egy ukrán katonát!” felhívással. Egyre többen csatlakoznak a kezdeményezéshez felekezettől és nemzeti-ségtől függetlenül, a fronton harcoló katonák pedig arról számolnak be, hogy érzik a harcokban a természetfeletti erő jelenlétét.

Kárpátalján ötszázezer menekült talált befogadásra. Veszélyben volt az életük, elhagyták a szülőföldjüket, az otthonukat, amit egy élet munkájával építettek fel. Hátrahagyták szeretteiket, mindennap rettegéssel várják, hogy híreket kapjanak tőlük. Iskolaépületekben, tornacsarnokban, felújításra váró kórházakban, plébániákon, kolostorban teremtettek itt számukra otthonos, biztonságos körülményeket helyi és külföldi – főképp magyarországi – támogatással. A menekültek is beleállnak a munkába, hallatlan emberi tartásról tesznek tanúbizonyságot.

Most mi is adományokat viszünk: tartós élelmiszerekkel, tisztítószerekkel, gyógyászati segédeszközökkel, gyógyszerrel megpakolt öt mikrobusszal indultunk útnak április 20-án Barabásról, Kecskés László, az orvosmisszió karitászfelelőse vezetésével. Orvosok ezúttal nincsenek velünk, régi és új önkéntesek segítenek az adományok célba juttatásában. Koroknai András ortopéd szakorvos, aki ötödik éve tagja az orvosmisszióknak, telefonon arról számolt be, hogy a háború kitörése óta a misszió nem tudja ellátni eredeti feladatát, a szakorvosi szűréseket. De folyamatosan tartják a kapcsolatot a kórházak munkatársaival, felmélve, hol mire van szükség. „Olyan összefogás alakult ki Kárpátalja és a menekültek megsegítésére, ami visszaadja az ember hitét a magyarság és az



Száradnak a kimosott ruhák a menekülteket befogadó központtá alakított kórházépületben (Fotó: Vermes Tibor)

emberiség jövőjét illetően. Sok-sok ember és szervezet dolgozik együtt. Ebben a nehéz helyzetben nem az egymást elválasztó ellentéteket nézik, hanem az összefogást keresve sietnek a bajbajutottak megsegítésére.”

Az orvosmisszió nyolcfős csapatát önkéntesek erősítik. Kettőn évek óta hűséges tagjai a társaságnak. Tibor fotózással és sofőrként segíti a missziót, Béla szintén sofőr. Első ízben vesz részt ebben a munkában Árpád, akit egészen magával ragad a feladat. „Örülök, hogy megtalált ez a lehetőség. Nem tudom otthon, a fotelból nézni a háborús eseményeket, el kellett jönnöm, hogy én is tegyek valamit” – mondja.

Utunk végső célállomása Kőrösmező, amely Kárpátalja keleti csücskében fekszik, a Fekete-Tisza völgyében. Az oda vezető hosszú utat az utóbbi években felújították, nincsenek már kátyúk, mégis lassan haladunk. „Kőrösmező messze van a határtól, érthető módon oda kevesebb figyelmet jut. A magyarságnak ebben a keleti végvárában a magyar óvoda és iskola jelenti az embereknek a legfőbb kötődési pontot, és az is, hogy adományokat kapnak Magyarországról” – magyarázza Kecskés László. Az orvosmisszió most hetente szállít ide egy mikrobusznyi rakományt, mindig azt, amire éppen a legnagyobb szükség van. És hozzá a Magyarországon készülő szemüvegeket is az itt élő gyerekeknek.

A határon tételesen ellenőrizték a szállítmányt, így csak hosszú várakozás után jutunk át. Késő délután érkezünk Munkácsra, az első állomáshelyünkre. Míg folyik a kirakodás, Zsabej Edit mesél arról, hogyan élnek meg most a mindennapjaikat: „Egyszerre vagyunk tanúi a gonoszának és a kegyelem áradásának. Szinte sántáni, ami körülöttünk történik, látjuk a pusztulást, nehéz harag és gyűlölet nélkül megélni mindezt. Az ember soha nem tudja, mire ébred. De a vészhelyzet összehozott bennünket, az összetartás, az egymásra támaszkodás mindennap megerősít minket. Összefogunk, megtesszük, ami tőlünk telik. Sok éve haragban álló emberek békülnek ki, eltűnnek a szakadékok az emberek között.”



Az óriásplakát felirata: Istenem, Te megmentesz minket!



Viski menekültszállásról kapcsolódik irpinyi online órájához Tánya

Edit figyelmeztet: „Távolabbról könnyebb ítélni, az az ember, aki biztonságban van, könnyen mondja, ki miben hibás. De amikor légiriadó van, és nem tudni, mi lesz a következménye, másképp gondolkodik az ember, és egyértelművé válik, ki az ellenség.” Ezzel a felkészítéssel indulunk tovább utunkon.

Késő este érkezünk Viskre. Finom vacsorát, tiszta, meleg szobákat kapunk, két házban szállásolnak el bennünket. A tulajdonosok – egy fivér és a nővére a házastársával – szobák kiadásával egészítik ki a csekély nyugdíjukat. Nagy vendégszeretettel fogadnak minket. Ez a Huszt közeli, mintegy nyolcezer lakosú nagyközség százhuszonöt menekültnek ad otthont az önkormányzat szervezésében. Az alpolgármester, Varenka Renáta vezet körbe minket, és mutatja meg, hogyan élnek. Egy használaton kívüli kórházépületet rövid idő alatt al-

kalmassá tettek az érkezők befogadására. Lecserélték a csöpögő radiátorokat, korszerűsítették a villanyvezetékeket, bojleret szereltek fel, javításokat végeztek a vizesblokkokon. Az épületben még megvoltak az ágyak, de a berendezésből és a felszerelésből semmi más nem maradt. A viskiek egy emberként mozdultak meg. Két szobára való ágyneműt és lakásfelszerelési tárgyat hordtak össze. A testvértelepülések – Fegyvernek, Paks, Pápa, Hajdúnánás, Felsősolca, Vásárosnamény, Romániából Hosszúmező – is azonnal segítettek. Tőlük kaptak elektromos főzőlapot, mikrohullámú sütőt, mosógépet, tévét. Otthont varázsoltak az épületből, ami bontásnak nézett elébe. A folyosón és a szobákban rend és tisztaság. Aljona, egy irpinyi menekült asszony a „sztarosztá”, ő szervezi meg a beosztást, hogy ki mikor takarít, melyik család mikor használhatja a zuhany-

zót. A folyosón gyerekek tevékenykednek – közel ötvenen vannak. Néhányan telefonon csetelnek egy kanapén ülve. Két kislány szorgalmasan tanul, online kapcsolódik a tanórájához, a háború kitörése óta ugyanis egész Ukrajnában online oktatás van. Az egyik szobából gyereksírás hallatszik. Bepillantunk. Az anyuka

ja a magáét. Én, te, ő – megosztottságban gondolkodunk. Az egyik testvér orosz területen él, a másik itt, Kárpátalján. Most kiabálnak egymásra, el-lenségeskednek a beszélgetéseikben. Én is megkapom, hogy magyar vagyok, holott huszonhét éven keresztül ukránokkal dolgoztam együtt, és semmi bajunk nem volt egy-



A mikrobuszokkal tartós élelmiszereket, tisztítószereket, gyógyászati segédeszközöket, gyógyszereket visznek Kárpátaljára



Szinte sántáni, ami körülöttünk történik, látjuk a pusztulást...

babakocsiban altatja a kicsit. A szobában szárítókötél, a csecsemő ruhái száradnak éppen. Renáta, az alpolgármester elmondja, hogy ez az édesanya itt szülte meg a kis Évát, aki a helyieknek köszönhetően minden szükségeset megkapott. Az édesapa még nem látta a kisbabát. Az anya Csernyihivból menekült el, várandósan. Két hetet töltött két éves kislányával egy pincében, mire el tudtak indulni. Még éppen időben. Két másik asszony is gyermeket vár, mindennaposak, velük sem lesz itt a férjük a születésnél.

Viskről kelet felé indulunk tovább. Rövid megállót tartunk Técsőn, ahol Andreával futunk össze, aki sokat segít a karitásznak. Ezen a településen is sok menekültet szállásoltak el, Andrea fia is bekapcsolódott az ellátásukba. „Háború van, ezt éljük naponta mi is. Isten az övéit sem mentette ki a nehéz helyzetből, nekünk is vállalunk kell a megpróbáltatásokat. Elgondolkodtat, hogy megsokasodott a bűn. Imádkoznunk kell, és végigcsinálnunk, ami még vár ránk. Ebben a helyzetben most megmutatkozik, ki milyen ember. A gyerekeinknek lesz a legrosszabb, rajtuk lesz a bélyeg, hogy magyarok. Ezt már most megkapjuk” – magyarázza, és arról beszél, hogy a közösségi oldalakat eláraszto posztokban sokan egymásnak ugranak vagy egymás ellen hangolják az embereket. „Mindenki felelőtlenül mond-

mással. Vitatkoztunk, de aztán megittuk a kávé, és ment tovább a közös munka. Azt gondolom, alkalmazkodnunk kell a helyzethez, örülnünk annak, hogy fedél van a fejünk felett és kenyér az asztalunkon. Itt a tavasz, be kell vetni a földjeinket. Ideje van a vetésnek” – mondja.

Aknaszlatinán már jártunk korábban, így ismerősként lépünk be a karitászt által fenntartott szegénykonyhára. Készül az ebéd, két asszony százötven adag meleg ételt indít útnak hamarosan. Sok itt az egyedülálló idős, és számuk a háború kitörése óta tovább nőtt. A konyhát a Katolikus Karitászt látja el alapanyagokkal, ezekből készült az étel, amelyre sokan számítnak. Ezúttal csak röviden időzünk itt, mert messze még Kőrösmező.

Az út innen a hegyek lábánál halad tovább, követi a Tisza vonalát. Egyre több a katonai megállító pont. A magyar rendszám láttán bennünket többnyire nem ellenőriznek, de az ukrán autókat igen. Úgy értesültünk, hogy most már egyáltalán nem engednek át férfiakat a határon. Azokon a szakaszokon, ahol a túlparton Románia van, a Tiszát kerítés és szögesdrót zárja el. Sok településen haladunk keresztül, mire Kőrösmezőre érünk. Következő írásunkban arról számolunk be, hogy mit találtunk ott.

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

A család és a házasság sem idejétmúlt

Találkozás a háromgyermekes Hernády házaspárral

A Magyar Katolikus Egyház az egyszázalékos adófelajánlásról szóló idei kampányában – melynek mottója: „Egyként hitben, közösségben!” – többek között a család fontosságára is felhívja a figyelmet. Hernády Attila és felesége, Hernádyné Bősze Éva tizenöt éve házasságban. Három gyermekük van: két fiú és egy lány. A két nagyobb tizenöt, illetve nyolcéves, a legkisebb tizenhárom hónapos. Attila jogász, és feleségével együtt vezeti a Pannon Pilgrim nevű zarándokirodát. Éva végzettségére nézve szociálpedagógus. A házaspárral kecskeméti otthonukban beszélgettünk.

– Mikor és milyen körülmények között ismerkedtek meg?

Hernády Attila: Egerszalókon, az ifjúsági találkozón, 2001-ben. A buszon láttam meg először Évát, a barátaival, barátnőivel vidámkodott. Ott mindenki ismerkedik mindenki. Szóba elegyedtünk, megismertük egymást, de egyikünk sem gondolt arra, hogy járnunk kezdjünk. Ő akkor egy másik fiúba volt szerelmes. Rokonszenvesek voltunk egymásnak, ennyi történt.

Hernády Éva: Én akkor eljegyzett menyasszony voltam, ezért eszembe sem jutott, hogy a férfit lássam Attilában. Barátság szövődött hármunk között. Teltek-múltak az évek, 2004-ben Attila egyszer eljött Sopronba kirándulni, és meglátogatott mint az egyik ismerősét. Én akkor a Szent György-templomban voltam sekrestyés. Attila megkérdezte, asszony vagyok-e már. Mondtam, hogy nem, és nem is leszek. A vőlegényem ugyanis éppen akkoriban döntötte el, hogy más hivatást választ. Azóta is abban a hivatásban él, Istennek legyen hála.

– Isten hívásának engedve római katolikus pap lett?

H. B. É.: Igen, szerzetes, pap. Aztán járnunk kezdünk Attilával. Kecskemétről jött Sopronba udvarolni nekem minden héten, és a barátaimnál vagy kollégiumban aludt. Egy év után megkérte a kezem. Egy éven át jegyesek voltunk, majd összeházasodtunk.

– Nagycsaládból származnak?

H. A.: Én nem, egyke voltam.

H. B. É.: Nekem három húgom van és egy nővérem. Attila rendezett, harmonikus családban nőtt fel, én viszont nem. A szüleim többször is elváltak. A vér szerinti apukámat nem ismerem, akit pedig édesapámnak tekintek, két éve meghalt.

– Kezdetől fogva több gyermeket szerettek volna?

H. B. É.: Amikor már készültünk a házasságra, többször beszélgettünk arról, hogy hány gyerekünk legyen. Én nagycsaládot szerettem volna. Otthon azt láttam, hogy a testvéreim születnek szépen sorban, és úgy gondoltam, ez nálunk is menni fog. Az első gyermekünk nem sokkal a második házassági évfordulónk előtt érkezett, egy évünk volt arra, hogy összejecsiszoldjunk.

– Vallásos családban nőttetek fel?

H. A.: Nem, egyikünk sem, de mindketten korán közösségbe kerültünk, én középiskolásként, Éva pedig az általános iskola vége felé. A szüleim beírtak a piaristákhoz, ez a rendszerváltozás idején történt. Egyre erősebben kezdtem hinni, a szívembe beköltözött Isten. Ez kegyelem volt. A jogi egyetemen, Szegeden szintén jó közösségbe kerültem, ez mindmáig meghatározó számomra.

H. B. É.: Az én családom sem volt vallásos. A kilencvenes években Sopronban az iskolát, ahová jártam, megkapta az Egyház, így jött létre a Szent Orsolya Római Katolikus Gimnázium, Általános Iskola, Óvoda és Kollégium. Egy fiatal pap, Finta József atya került hozzánk, akit a rajongásig szerettünk; jártunk a hittanóráira, kirándulást szervezett nekünk. Készültünk az elsőáldozásra, és a keresztség szentségének felvételére is, majd később a bérmeztetésre. Ez mind nagy ajándék volt nekem. A Jőistennél ott rám talált.

– A hitük mennyiben segíti Önöket a gyerekeknél és a gondok kezelésében?

H. A.: A gyerekeinket keresztény hitben neveljük, ebbe nőttek, nőnek bele. El sem tudják képzelni a vasárnapot szentmise nélkül. Persze lehet, hogy később majd elkanyarodnak, ezt ma még nem tudhatjuk.

H. B. É.: Amikor az első gyermekünk, Gellért megszületett, kerestük, hová tudnánk családotól misére járni. A Szentcsalád-plébánián van babamama szoba, itt úgy vehetünk részt a szentmisén, hogy közben a kicsik játszhatnak, nem zavarják a többi hívót. A város központjában több templom is van, válogathatunk, hová menjünk, annak függvényében, hogyan alakul az altatás, a szoptatás. Amikor a most nyolcéves kislányunkat, Máriát vártuk, akkor kezdtem el gitározni a szentmiséken. Szombaton még nagy pocakkal gitároztam, éjszaka megszületett a kisbambánk, két héttel később pedig már ott állt a babahordozó a kottatartó állvány alatt. A gyerekeink valóban belenőttek ebbe az életformába, nekik ez a természetes. Otthon érezzük magunkat a templomban. A kislányunk ma már ministrál, felolvas a miséken, és rám kacsint, amikor gitározom. Ilyenkor azt mondom magamban, Istennek legyen hála! Boldogság, ha az ember át tud adni valamit a hitéből. Ez a legfontosabb útravaló a gyere-



keknek, hogy ez a fajta alap meglegyen az életükben. A legidősebb gyermekünk, a tizenhárom éves Gellért nagyon jól tud kérdezni, és fontos, hogy lássa: nem adjuk alább a hitünket.

– Miket kérdez?

H. A.: A mennyországról vagy morális dilemmákról érdeklődik, például, hogy adjunk-e vagy ne adjunk pénzt a koldusnak. A Biblia úgy fogalmaz: kérjétek és adatik. Az már a megajándékozott ember lelkiismeretén múlik, hogy mire költi a pénzt, amit kap. Ám nekünk is megvan a felelősségünk, dönthetünk, hogyan segítünk a rászorulóknak: pénzzel vagy más úton-módon. Ott van aztán a böjt kérdése, hogy pénteken nem szabad húst enni. Ha péntek van, de te azt hiszed, hogy szombat, és húst eszel, akkor mi van? Bűnnek számít ez? Én azt válaszoltam Gellértnek, hogy itt az akarat számít. Ha tudva és akarva vétünk, ha szándékosan teszünk valamit Isten parancsa ellen, az tekinthető bűnnek.

H. B. É.: Most, hogy nagybőjtben vagyunk (a beszélgetés április 7-én, csütörtökön készült, nagybőjt ötödik hetében – B. D.), úgy készítjük az ételt itthon, hogy a péntek az böjt nap. A kislányunk idén közölte, hogy ő egész nagybőjtben nem iszik kakaót, pedig mindig az a reggelije, egy nagy bögre kakaó. Leesett az állam az elhatározásától, és még inkább attól, hogy be is tartotta. Ezzel nekem is erőt adott, hogy kitartsak az elhatározásaim mellett.

– Hogyan tudják megvédeni a gyermekeiket a divatos irányzatok, például a genderelmélet hatásaitól?

H. A.: Mindig elmondom a véleményemet, de megvédeni igazából nem tudjuk őket. Ez főleg a nagyfiunkra igaz, aki számára hamarosan már

a barátaik véleménye lesz az irányadó. Abban sem vagyok biztos, hogy mindenáron meg kell védeni őket. Meg kell tennünk, amit tudunk, ha viszont nincs ráhatásunk a dolgokra, akkor imádkozunk kell, és rábíznunk mindent Istenre. A felelősségünk addig tart, ameddig tudunk mit tenni. A gyerekeinknek igyekeztünk és igyekszünk megadni egy bizonyos alapot. De azzal is számolnunk kell, hogy esetleg később elhagyják a hitüket. Láttunk már példát ilyenre. Mi vallástalan családban lettünk vallásosak, mások pedig vallásos családban nőttek fel, de eltávolodtak a hitüktől.

H. B. É.: Nagyon fontos, hogy a két nagyobb gyermekünkben elvetettük a hit magvait. Ugyanilyen lényeges a bizalom is, az, hogy merjenek kérdezni. Ez az, amivel segíthetjük őket, illetve az értük mondott mindennapi imával. Egy anya számára ez az alap. Egy sugallat hatására most már a hivatásukért is imádkozom. Gellért már kérdezgeti az apját, hogy mi legyen, melyik szakma milyen megélhetést jelent, hogy fizet. Rádöbentem, hogy a hivatásválasztásával kapcsolatban nekem is megvan a felelősségem.

H. A.: Az apának is feladta ez. Amit elmulasztottunk Gellérttel kapcsolatban, az az, hogy nem vittük időben közösségbe, s amikor ezt pótolni akartuk, nem akart menni. Ami viszont működik, az az egykori egyetemi közösségem. Nyaranta összejövünk gyerekektől, Gellértnek ebben a társaságban vannak a legjobb barátai, itt azonos értékrendű kamaszokkal lehet együtt. Nem sok osztálytársáról mondható el, hogy gyakorolná a vallását, hiába jár egyházi iskolába.

– Korunkban egyre általánosabb az a vélemény, hogy a család, a házasság idejétmúlt intézmény. Hogyan vélekednek erről?

H. B. É.: Biztos, hogy nem az, családra mindig szükség van. Hatalmas kegyelem a Jőistentől, hogy társat kapunk, akivel családot alapíthatunk, gyerekeket hozhatunk a világra. Nehéz elképzelni annál nagyobb ajándékot, mint hogy egységben élhetjük meg a hitünket a családban. Az vélekedhet erről másképpen, aki nem tapasztalta meg ezt, nem harmonikus családban nevelkedett...

– Bocsánat, de mint mondta, gyermekként Ön sem harmonikus családban élt.

H. B. É.: Igaz, mégis így gondolkozom, mert a szüleim olyan példát éltek elem, amellyel tökéletesen megmutatták, hogy mit ne csináljak felnőttkoromban. Ha elindultak egy irányba, én biztosan tudtam, hogy nekem majd másfelé kell mennem. Nem iszom, nem dohányzom, nem vándorlok egyik kapcsolatból a másikba, és még sorolhatnám. Határozott elképzelésem volt arról, hogy kit szeretnék férjnek, a gyermekeim apjának.

H. A.: Én sem tartom idejétmúltnak sem a házasságot, sem a családot. Ma divat az összeköltözés, házasság nélkül. Úgy érzem, két ember kapcsolatának a házasság ad egy bizonyos pluszt, még akkor is, ha nem vallásos a pár. Mert az elköteleződés révén az állandóságra, az egész életen át tartóra törekednek, és azzal a szándékkal indulnak neki a közös életüknek, hogy együtt akarnak maradni. Ha csak összeköltöznek, abban benne van, hogy nem feltétlenül kell ezt végigvinni, hanem csak addig, amíg jó. Az emberben így óhatatlanul ott lehet a félelem, hogy a másik bármikor otthagyná, és ez nem lehet jó érzés. Nekem bizottságot és boldogságot ad, hogy tudom, a feleségem nem akar elhagyni, még akkor sem, ha vannak nehéz pillanatok a házasságban.

H. B. É.: Ez így van. A gyerekek születése a gól a házasság kapujában. Nekem óriási biztonságot ad, hogy tudom, mindig számíthatunk egymásra. Ami nagyon fontos: az első helyen mindig Isten van és a hitünk. Nem szabad, hogy bárki megelőzze őt. Ha pedig Isten van az első helyen, és a te a második, akkor mindenki a helyén van a házasságban, és jöhet bármilyen nehézség, akkor is kitarunk egymás mellett. A hitünk megtart bennünket, az isteni gondviselésre mindig számíthatunk. A covidjárvány idején be voltunk zárva, szinte tönkrement a cégünk. És a legreménytelenebbnek látszó helyzetben megfogant Gábor-kánk, aki már tizenhárom hónapos.

– A világban uralkodó nézet a családról és a házasságról egyre inkább távolodik az Egyház által képviselt véleményétől. Vajon nem kell-e attól tartani, hogy idővel alig lesz átjárás a kétféle világ között, egyszerűen nem fogják érteni egymást?

H. A.: Az a baj, hogy a keresztény értékrend szerint élő családok egyfajta gettósodása már napjainkban is tapasztalható. Az igazi barátaink hozzánk hasonlóan keresztények. Kifelé kevésbé nyitunk, pedig kellene. A nem keresztény szomszédainkkal alig vagyok kapcsolatban, a plébániához kötődő családokkal vagyunk jóban, ezért zárt közegben élünk. Ki kellene lépniük ebből.

H. B. É.: Én már léptem is. Az egyik szomszédunkban egy háromgyermekes család lakik. Nemrég költöztek ide, és vittem nekik süteményt. Meggyőződése, hogy szeretettel, figyelemmel, jó szóval, mosollyal, palacsintával mindenkit meg lehet nyerni. Így elindulhat az ismerkedés. A másik szomszédból a kisfiú átjár hozzánk focizni, őt is kedvesen fogadjuk. Nem kell nagy dolgokat végbevenni. Az én életfilozófiám az, ami a Szentírásban is benne van: azt tegyük másokkal, amit szeretnénk, hogy az emberek velünk tegyenek. Ha eszerint élünk, még akkor is az evangéliumot hirdetjük, amikor nem is tudunk róla. Emlékszem, tavaly szeptemberben, amikor az eucharisztikus kongresszusra mentünk, Budapesten mindannyian felszálltunk a villamosra a babakocsival és a gyerekekkel, éppen, rendben. Már ezzel is evangelizáltunk, mert amikor leszálltunk, csodálkozva néztek utánunk az emberek: vannak még ilyen családok, amelyek békeúton, szeretetben, egymás iránti tiszteletben élnek? Hiszem, hogy a házasságunk szentsége megtart bennünket. Minden nehézséget, veszteséget és fájdalmat, ami ért bennünket, az Istenbe vetett hitünkre és az egymás iránti hűségünkre támaszkodva élünk túl. Istennek legyen hála érte!

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

A cigányság számára a tanulás az egyetlen kiút

Beszélgetés Lakatos Péter országos cigánypasztorációs referenssel

(Folytatás az 1. oldalról)

Ha valaki a nem roma közösségből való, és közeledik a cigánysághoz, az azt jelenti, hogy el is fogadja a cigányokat. Mi ezt hatalmas megtiszteltetésnek vettük. Tudtuk, naponta tapasztaltuk: az, hogy romák vagyunk, negatív képzeteket kelt a többségi társadalom tagjaiban, alacsonyabb rendű embereknek tartanak bennünket. Az, hogy egy pap, aki nem cigány, szeretettel közelített felénk és elfogadott bennünket, azzal járt, hogy mi is nyitottunk felé.

Olyannyira, hogy István atya vezetésével létrejött egy közösség. Először házaknál jöttünk össze, imádkoztunk, és ő megtanított minket a hit alapvetőbb dolgaitól kezdve az egészen bonyolult dogmatikai tételeken át nagyon sok mindenre. A kilencvenes évek elején a magyar görögkatolikus templom mellett felépítettük a cigány templomot is, ahol a saját nyelvünkön, a romaninak a cerhári dialektusában végeztük és végezzük ma is Aranyszájú Szent János Isteni Liturgiáját, amit a szomszédban lévő Hodászton évtizedekig szolgáló, ugyancsak magyar származású Sója Miklós atya fordított le. Zolcsák István atya szolgálatának köszönhetően az emberek úgy érezték, az Egyház, illetve Isten útja az, ami kiemelheti őket a mélyszegénységből, és segíthet megváltoztatni a romákról kialakult negatív képet.

– A szülei mivel foglalkoztak?

– Édesapám tizenhat, édesanyám tizenöt éves volt, amikor megszülettem. Ez teljesen normális volt a mi világunkban. A közösségünk szerint, ha egy lány biológiailag éretté válik, az a dolga, hogy férjhez menjen, és továbbadja az életet. Van egy húgom, tíz évvel fiatalabb nálam. A szüleim is nagyon szegény családból származtak. Édesanyám apukája harmincilenc évesen meghalt, a nagymamám ott maradt egyedül öt gyerekkel. Nyolc általánost végeztek mindketten, az egész életüket végigdolgozták. Édesapám építkezéseken dolgozott, jelenleg közmunkás a faluban. Édesanyám takarítónő volt a mátészalkai kórházban, később képezte magát, szociális ápoló-gondozói végzettsége van, több mint tíz éve házi gondozóként dolgozik a faluban. Tizennyolc éves koromig nem tudtam, mi az a folyóvíz vagy az angol vécé. Édesanyámmal a szomszédos Vaja községbe jártunk dolgozni, a csigagyárba. Szabolcs-Szatmár-Bereg megyéből szállítottak éti csigát Franciaországba. Apukámmal pedig napszámba mentünk, építkezéseken dolgoztunk. Így sikerült bevezetni a lakásunkba a gázt, így lett nálunk folyóvíz.

– Az, hogy gyermekként az átlagosnál jobban érdeklődött a világ dolgai iránt, hamar kiderült?

– Nem voltam kimagaslóan jó tanuló, de nagyon szorgal-

mas. A humán tantárgyakat kezdettől fogva szerettem, sokat olvastam, jól tudtam fogalmazni, verset mondani, magyarból, történelemből egészen jó jegyeim voltak. Az általános iskolában versmondó és olvasási versenyeket nyertem, a sportban is ügyes voltam. Az osztályfőnököm, Pó-



csi Bertalané Zsóka tanár néni többször felolvasta a fogalmazásaimat az osztály előtt, bevitte a füzetemet a tanáriba, hogy nézzétek meg, milyen kiváló ez a dolgozat. Ezek a sikerek motiváltak. Otthon egyébként nem volt külön szobám, nyolcan éltünk néhány négyzetméteren, ilyen körülmények között kellett tanulnom. A szűkös lehetőségeimet viszont igyekeztem maximálisan kihasználni. Miközben a humán tantárgyakból mindig jeles voltam, az egyik félévben megbuktam matematikából. Ám ez nem tört le, elkezdtem különórákra járni, és év végére javítottam, hármass lettem matekból. Soha nem adtam fel. Gyermekkoromtól kezdve bennem volt a „cigányságérzés”, az, hogy két léppel hátrébb a helyed. Az egyházi befogadás és az iskolai jó élmények sarkalltak arra, hogy továbbmenjek, középiskolába, aztán még tovább, ameddig csak lehet. Amióta az eszemet tudom, bennem volt, hogy fontos a tanulás, mert ez az, ami a leginkább segíthet bennünket abban, hogy kiemelkedjünk a nyomorúságból, amiben élünk.

– A környezete, a gyerekkori barátai, társai hogyan viszonyultak ahhoz, hogy másmilyen volt, mint ők? Nem irigykedtek, nem gúnyolták?

– Minden emberben ott él a vágy a felemelkedésre, de ahonnan én jöttem, ott a korai házassági szokások teljesen meghatározták a roma fiatalok jövőjét. Nem voltam klasszisokkal jobb helyzetben, mint a társaim, a Jóisten sem adott sokkal több talentumot nekem, egyszerűen a szorgalom volt az, ami vitt előre. Minden élethelyzetben ez van egyébként. Az ember saját felelőssége, hogy egy bizonyos helyzetben hogyan dönt. Az akarásnak óriási a szerepe. Döntő, hogy igazán akarom-e, amit szeretnék, és hajlandó vagyok-e tenni is érte. Való-

ban akarok-e továbblépni? A kérdésére visszatérve, a társaim számára, akikkel együtt nőttem fel, már az is különös volt, hogy középiskolába mentem. Ez nem volt szokás abban a világban. Furcsán néztek rám. Voltak pozitív és negatív megjegyzések is, egyesek azt mondták, hogy én

temre, tanulj bármit, csak pap ne legyél – mondták. Szinte könyörögtek. Összeegyeztethetetlennek gondolták azt, hogy valaki pap és cigány. Végül odáig jutott a dolog, hogy közöltem velük: ha kitagadnak, én akkor is pap leszek. Hál’ Istennek nem tagadtak ki. Utólag látom már, hogy mitől féltettek. Hét évet tanultam szemináriumban. A cigány világból az ember bemegy egy zárda-szerű intézménybe – ez nagyon kemény, megrostálja az ember lelkét. Hatalmas tervekkel indultam el a papi pályán. Volt bennem valami Martin Luther King-i elképzelés arról, hogy Isten és az Egyház segítségével élére állok a cigányságnak, jobba teszem a sorsát. Aztán Isten időnként tudatta velem, hogy nem mindig az történik az életben, amit mi kitalálunk. Visszagondolva, gyerekes elképzeléseim

voltak. A fiam születésekor nőttem fel igazán. (Lakatos Péter csaknem tizenöt éve házass. Feleségével, Henriettával két gyermekük született, Péter és Ráchel – B. D. A kisfiam súlyos betegséggel, CHARGE-szindrómával született. Ettől a megrendítő pofontól váltam igazán felnőtté. Szülőként döbbsentem rá arra, hogy az élet sokszor nem olyan, amilyennek elképzeljük. Isten időnként megenged az életünkben bizonyos dolgokat azért, hogy valami más, jobb születhessen, mint amit mi eredetileg terveztünk. Az ilyen történések arra ösztökélnek bennünket, hogy elgondolkodjunk: lehet, hogy más-hogyan kell küzdenünk egy célért, mint ahogyan azt korábban elképzeltük? Sokáig felfelé ívelt az életem, és aztán Isten megengedte, hogy nehézségekkel nézzek szembe, amik ráébresztettek: az ő tervei, gondolatai egészen másként működnek, mint a mi emberi elképzeléseink. Ez nem azt jelenti, hogy végül nem azt a célt érjük el, amit szerettünk volna, csak más úton jutunk odáig, esetleg kitérővel. Ma már csak azt akarom, amit Isten kíván tőlem. Igazából Isten öntözi azt, amit az ember megművel. A szívemben változatlanul ott él az isteni meghívás, hogy tegyek a cigányság sorsának javítása érdekében, de ma már tudom: nem feltétlenül úgy lesz ez, ahogyan én akarom, mert ez Isten műve. Van, amikor azt mondja, most állj meg, máskor viszont erőteljesen működik. Amikor például úgy éreztem, hogy a cigánysággal kapcsolatban már nincs semmilyen teendőm, tavaly decemberben érkezett ez a felkérés.

– Mikor érezte úgy, hogy Isten szólítja?

– Már gyermekként, csak hát ez hosszú ideig is forrhat az emberben. Az érettségi környékén fogalmaztam meg ezt nyíltan, amikor el kellett dönteni, hogy milyen pályára szeretnék menni. Zolcsák István atya, aki az egész életemet végigkísérte, konkrétan rákérdezett, nem akarok-e pap lenni. Ez egyértelmű visszaigazolás volt a vágyamnak, amit lehet, hogy magamtól soha nem mertem volna kimondani, pedig folyamatosan bennem élt. Olyan ez, mint az elűtett mag, az ember nézi a növekedését, hogy mi lesz belőle.

– A családja hogyan fogadta a döntését?

– Óriási megdöbbenéssel. Ha annyira akarsz, menj egye-

temre, tanulj bármit, csak pap ne legyél – mondták. Szinte könyörögtek. Összeegyeztethetetlennek gondolták azt, hogy valaki pap és cigány. Végül odáig jutott a dolog, hogy közöltem velük: ha kitagadnak, én akkor is pap leszek. Hál’ Istennek nem tagadtak ki. Utólag látom már, hogy mitől féltettek. Hét évet tanultam szemináriumban. A cigány világból az ember bemegy egy zárda-szerű intézménybe – ez nagyon kemény, megrostálja az ember lelkét. Hatalmas tervekkel indultam el a papi pályán. Volt bennem valami Martin Luther King-i elképzelés arról, hogy Isten és az Egyház segítségével élére állok a cigányságnak, jobba teszem a sorsát. Aztán Isten időnként tudatta velem, hogy nem mindig az történik az életben, amit mi kitalálunk. Visszagondolva, gyerekes elképzeléseim

voltak. A fiam születésekor nőttem fel igazán. (Lakatos Péter csaknem tizenöt éve házass. Feleségével, Henriettával két gyermekük született, Péter és Ráchel – B. D. A kisfiam súlyos betegséggel, CHARGE-szindrómával született. Ettől a megrendítő pofontól váltam igazán felnőtté. Szülőként döbbsentem rá arra, hogy az élet sokszor nem olyan, amilyennek elképzeljük. Isten időnként megenged az életünkben bizonyos dolgokat azért, hogy valami más, jobb születhessen, mint amit mi eredetileg terveztünk. Az ilyen történések arra ösztökélnek bennünket, hogy elgondolkodjunk: lehet, hogy más-hogyan kell küzdenünk egy célért, mint ahogyan azt korábban elképzeltük? Sokáig felfelé ívelt az életem, és aztán Isten megengedte, hogy nehézségekkel nézzek szembe, amik ráébresztettek: az ő tervei, gondolatai egészen másként működnek, mint a mi emberi elképzeléseink. Ez nem azt jelenti, hogy végül nem azt a célt érjük el, amit szerettünk volna, csak más úton jutunk odáig, esetleg kitérővel. Ma már csak azt akarom, amit Isten kíván tőlem. Igazából Isten öntözi azt, amit az ember megművel. A szívemben változatlanul ott él az isteni meghívás, hogy tegyek a cigányság sorsának javítása érdekében, de ma már tudom: nem feltétlenül úgy lesz ez, ahogyan én akarom, mert ez Isten műve. Van, amikor azt mondja, most állj meg, máskor viszont erőteljesen működik. Amikor például úgy éreztem, hogy a cigánysággal kapcsolatban már nincs semmilyen teendőm, tavaly decemberben érkezett ez a felkérés.

temre, tanulj bármit, csak pap ne legyél – mondták. Szinte könyörögtek. Összeegyeztethetetlennek gondolták azt, hogy valaki pap és cigány. Végül odáig jutott a dolog, hogy közöltem velük: ha kitagadnak, én akkor is pap leszek. Hál’ Istennek nem tagadtak ki. Utólag látom már, hogy mitől féltettek. Hét évet tanultam szemináriumban. A cigány világból az ember bemegy egy zárda-szerű intézménybe – ez nagyon kemény, megrostálja az ember lelkét. Hatalmas tervekkel indultam el a papi pályán. Volt bennem valami Martin Luther King-i elképzelés arról, hogy Isten és az Egyház segítségével élére állok a cigányságnak, jobba teszem a sorsát. Aztán Isten időnként tudatta velem, hogy nem mindig az történik az életben, amit mi kitalálunk. Visszagondolva, gyerekes elképzeléseim voltak. A fiam születésekor nőttem fel igazán. (Lakatos Péter csaknem tizenöt éve házass. Feleségével, Henriettával két gyermekük született, Péter és Ráchel – B. D. A kisfiam súlyos betegséggel, CHARGE-szindrómával született. Ettől a megrendítő pofontól váltam igazán felnőtté. Szülőként döbbsentem rá arra, hogy az élet sokszor nem olyan, amilyennek elképzeljük. Isten időnként megenged az életünkben bizonyos dolgokat azért, hogy valami más, jobb születhessen, mint amit mi eredetileg terveztünk. Az ilyen történések arra ösztökélnek bennünket, hogy elgondolkodjunk: lehet, hogy más-hogyan kell küzdenünk egy célért, mint ahogyan azt korábban elképzeltük? Sokáig felfelé ívelt az életem, és aztán Isten megengedte, hogy nehézségekkel nézzek szembe, amik ráébresztettek: az ő tervei, gondolatai egészen másként működnek, mint a mi emberi elképzeléseink. Ez nem azt jelenti, hogy végül nem azt a célt érjük el, amit szerettünk volna, csak más úton jutunk odáig, esetleg kitérővel. Ma már csak azt akarom, amit Isten kíván tőlem. Igazából Isten öntözi azt, amit az ember megművel. A szívemben változatlanul ott él az isteni meghívás, hogy tegyek a cigányság sorsának javítása érdekében, de ma már tudom: nem feltétlenül úgy lesz ez, ahogyan én akarom, mert ez Isten műve. Van, amikor azt mondja, most állj meg, máskor viszont erőteljesen működik. Amikor például úgy éreztem, hogy a cigánysággal kapcsolatban már nincs semmilyen teendőm, tavaly decemberben érkezett ez a felkérés.

– Eddigi életútján végigtekintve, úgy gondolom, egyértelműen megmutatkozik benne az isteni gondviselés: beleszületik a mélyszegénységbe, ahonnan kiemelkedik, görögkatolikus pap lesz és

kutató a Nyelvtudományi Kutatóközpontban. Doktori fokozatot szerez az ELTE Bölcsészettudományi Karán, témája a romani-magyar kétnyelvűségből eredő iskolai hátrányok okai és megoldási lehetőségei. Most pedig országos cigánypasztorációs referens. Milyen elképzelései, tervei vannak?

– Hála Istennek, a romák körében végzett misszionának már nagy múltja van itthon, nem kell a nulláról indulnunk. Elődömnök, Dúl Géza atyának húsz évvel ezelőtt az volt a feladata, hogy elősegítse a cigányság lelki gondozását. Az elmúlt két-három év-tizedben rengeteg konferenciára, lelkinapra került sor a tudományos rendezvényektől egészen a könnyedebb, testvéri együttlétektől, és a rengeteg eseményen keresztül sikerült bekapcsolódnunk a cigánypasztoráció hazai és nemzetközi vérkeringésbe is. Géza atya és segítői olyan alapot vetettek, amin folytatni tudjuk a megkezdett építkezést.

Az országos rendezvényeken a roma közösségek találkoznak, együtt imádkozhatnak, beszélgethetnek. Terveink között szerepel, hogy a tudományos világgal is szorosabb kapcsolatot építsünk ki, elsősorban a nyelvtudományok területén. Óriási dolog, hogy a cigányság az ezer évi vándorlás során is megőrizte a nyelvét, saját állam nélkül is. A tudomány és a hit együttműködésére van itt szükség, őrizni kell a cigány nyelvet, és építeni a katolikus hitet. Fejlesztési szeretnénk a romák és a nem romák közötti kapcsolatot is, hogy együtt haladhassunk a kereszténység útján. Kiemelkedő szerepük lehet ebben a püspök atyáknak azáltal, ha ösztönözik papjaikat, hogy forduljanak a romák felé is, akik ugyanolyan bárányai az Egyháznak, mint a nem romák. Mindemellett ki kell aknázunk minden olyan lehetőséget, ami segítheti a hit továbbadását, hiszen Krisztus, az ő evangéliuma a legfontosabb. Az országos cigánypasztorációs referensi önálló státuszt szeretnénk hozzákapcsolni a Boldog Ceferino Intézethez. Úgy tervezzük, annak vezetőjével, Bángi-Magyar Annával az eddigieknél szorosabban együttműködünk majd lelkileg és szakmailag is, hogy minél több ember bekapcsolódhasson, segíthesse ezt az ügyet, természetesen Székely János püspök atya, a püspöki konferencia cigánypasztorációval megbízott főpásztora vezetésével.

– Bár az elmúlt húsz évben sok minden történt a cigányság felemelése érdekében, változatlanul rengetegen élnek mélyszegénységben. Hogyan lehetne jól érzékelhető, látható változásokat elérni e téren? Szociális, hitbeli, nevelési kérdés ez? Vagy mindhárom együtt?

– A szociális és az anyagi nehézségek megoldásában sajnos nincs lehetőségünk arra,

hogy látványos változásokat tudjunk kieszközölni. Azonban a saját, megélt tapasztalatom is azt mondatja velem, hogy a mélyszegénységben élők számára a tanulás a felemelkedés egyetlen útja, és ez nem csak a cigányságra igaz. Otthon, a faluban sok nem cigány származású ember is közmunkán tengődik, mélyszegénységben élnek családok több generáció óta. Én annak idején négy évig busszal jártam a falumból Mátészalkára, a középiskolába. Egy évtizede már a faluban is van esti gimnázium, buszozni sem kell, de úgy érzem, nem elegendő használnál ki ezt a lehetőséget. Kell egyfajta akarat, belátás, hogy a körülményeimen csak én tudok változtatni, az életem a saját kezemben van, már abban az életkorban is, amikor el kell döntenem, hogy merre tovább. Bármit választok, a semminél minden jobb, egy jó szakma is remek döntés. Kell, hogy az ember higgyen magában. Hinni kell abban is, hogy Isten jelen van az életemben, és ha valamit nagyon akarok, és megküzdök érte, akkor megsegít. Az én életemben is mindig voltak emberek, akik segítettek. Nem igaz, hogy egyedül vagyok a világban. Néha elég volt egy jó szó, egy dicséret. Ha valaki hisz Istenben és önmagában, akkor van kitörési lehetősége. Nem szabad belenyugodni abba, ami van. Az életünk során számtalanszor kerülünk olyan helyzetbe, amikor nyalogathatnánk a sebeinket. Én is reggeltől estig sorolhatnám, hogy negyvenéves koromra átestem egy szív műtéten, a fiam beteg, tragikus események egymásutánja az életem. De az embernek mindig van választása. Az elfogadás is választás. A mai világban, amikor egy kattintással minden elérhető, a tudás is csak választás kérdése. Ehhez azonban hit kell, hit saját magamban és az Istenben. Ma már vannak ösztöndíjak, egy hármass bizonyítvány is elég ahhoz, hogy a továbbtanuló diák tíz-tizenötezer forint ösztöndíjat kapjon. Vannak kollégiumok, olyan szervezettek, amelyek segítik a szegény, de továbbtanulni vágyó diákokat. Ott vannak a roma szakkollégiumok, ahol teljes ellátásban részesülnek a tanulók. Ha egy gyerek lelkében megfogalmazódik, hogy mi szeretne lenni, és ott áll mellette a falusi plébános, az Egyház vagy egy tanár – mint az én életemben Zolcsák István atya és az egykori osztályfőnököm –, akkor hiszem, hogy elérheti, amire vágyik. Feltéve, ha van benne akarat, kitartás, tanulni vágyás. Nagyon fontos a szülők meggyőzése is, hogy belássák: ha nem akarják, hogy a gyerekeiknek is olyan mostoha sorsuk legyen, mint nekik, akkor támogatniuk kell a tanulásukat. Tudás, szakma, nélkül ma senki nem tud érvényesülni. Ehhez áldozatra, akaratra, belátásra van szükség. A többi néphez, nemzetekhez hasonlóan a cigányság számára is egyetlen út vezet a felemelkedéshez: a tanulás.

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

IMAÓRA

Kútvölgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő virasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltáriszentség előtt. 22 órákor szentmise. Cím: 1125 Budapest, Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczi István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest, IX. kerület, Üllői út 75–77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órákor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karitászcsoportjának szándékára, a harmadikon az imáladába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest, V. kerület, Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel öt óráig engesztelő imavirasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órákor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest, XII. kerület, Csaba utca 5.). A 18 órákor kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várunk. Bővebb információ: <https://www.varosmajori.plebania.hu/>

Kaposfüreden, Szűz Mária Efezusi Háza (7400 Kaposfüred, Állomás u 61/a) várja az engesztelő híveket minden első szombaton 10 órától közös rózsafüzér-imádságra, melyet nemzetünk és hazánk lelki megújulásáért ajánlunk fel. Zárandokcsoportok bejelentkezése: Mezőfi Zoltán +36/70-363-7645. www.mariahaza.hu

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órákor, a budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest, V. kerület, Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

Görögkatolikus Szent Liturgia libanoni Szent Charbel remete tiszteletére Budapesten, a Gazdagréti Szent Annyalok-templomban (Budapest XI. kerület, Gazdagréti út 14.) április 22-én, pénteken. A maronita remete közbenjárását kérve, ereklyés áldással a szertartást bemutatja Kocsis Tamás dél-budai görögkatolikus szervező-lelkész. A szertartások 18 órákor kezdődnek, előtte fél órával lehetőség van közös áhitatol részt venni a templomban, illetve a sekrestyében szándékokat felírni.

Csobánka – Szentkúton a régi hagyományokhoz híven folytatódhatnak a nagy múltú elsőszombati szentmisék. Mindenkit szeretettel várunk a festői szépségű Mária-kegyhelyen 2022. május 7-től október hónapig minden első szombaton a szentkúti kápolnában fél 11 órákor kezdődő ünnepélyes engesztelő rózsafüzér-imádságra és a 11 órákor kezdődő szentmisére.

KILENCED

A budapesti Szent Rita-templomban (Budapest, VIII. kerület, Kun utca 5.) február 3-ától lelkigyakorlat-sorozattal készülnek a szent május 22-ei ünnepére. Szent Rita 15. évén át viselte homlokán Jézus töviskoszorújának egy sebé, ezért tisztelői 15. héten keresztül, minden csütörtökön (nagycsütörtök kivételével) imádsággal fordulnak a lehetetlen ügyek közbenjárójához. Ebben az évben a reggel 8 órákor kezdődő szentmiséket Fábry Kornél atya tartja, a nagykilenced mottója: Eucharisztia és a Szentlélek. Mindenkit szeretettel várunk. A szentmisék élőben is követhetőek, illetve visszanezethetőek a www.szentritatemplom.hu oldalon.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (2016 Leányfalu, Mórca Zsigmond út 141.) 2022. május 20-án 18 órától 23-án 13 óráig Dr. Gál Péter atya lelkigyakorlata: *A szabadulásról*. Június 3-án 18 órától 6-án 13 óráig pünkösdi lelkigyakorlat Lukovits Milán ferences atyával. Június 16-án 18 órától 19-én 13 óráig Kardos Csongor ferences atya lelkigyakorlata: *A művészetek által közelebb Istenhez* címmel. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

Bánatszelídítő. A halál közelségével és a gyász fájdalomának terhével küzdőknek, valamint a mindennapi veszteségeinken való továbbéléshez szeretnénk segítséget nyújtani sorstárs csoportjainkban. A Pasaréti Községi Ház I. emeleti terem (Budapest, II. kerület, Pasaréti út 102., a ferences templom bal oldalánál) kéthetente szerda délelőtt 10 órától 11.30-ig, a Szent Anna Plébánia alsó hittantermében (Aranyhal u. 1., a Batthyány téren, a templom mögött) pedig kéthetente szerda esteként 18 órától 19.30-ig. Időpont: 2022. május 11., 25. Az együttléteket – segítő sorstársakkal – Tegzes Katalin sa nővér vezeti.

„Ne félj, nem ítéllek el!” – magzatvesztés, abortusz, vetelés okozta lelki fájdalmak feldolgozására tartanak lelkigyakorlatot Máriabesnyőn, 2022. április 28 – május 01. között, csütörtök vacsorától vasárnap ebédig. A jelentkezéseket bizalmasan kezelik! Vezé-

ti: Kovács Ferenc diakónus, Kovácsné Treer Mária mentálhigiénés lelkipogodó. További információ: nefeljnemitelkelek@gmail.com T.: 36/20-823-2201

BESZÉLGETÉSSOROZAT

Férfitalálkozók címmel férfiaknak szóló előadás- és beszélgetéssorozat indítottak a Pécsi Egyházmegye hét városában (Pécs, Mohács, Szekszárd, Paks, Tamási, Dombóvár, Szigetvár) 2021. október 8., péntektől 2022. május 20., péntekig. A következő időpontok: 2022. május 6., 13., 20.. A találkozó kezdési időpontja 18 óra. Mindenkit szeretettel várunk, és kéri, hogy a szervezés megkönnyítése érdekében előzetesen feltétlenül regisztráljanak az alkalma. Bővebb információ: <https://pecsiegyhazmegye.hu/aktualis>

FELVÉTELI

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye várja a papi hivatásra készülők jelentkezését. Az idei konkurzusra 2021. június 29-én kerül sor Esztergomban. A jelentkezők az Érseki Papnevelő Intézetben háromnapos együttlét keretében ismerkednek a szem-ináriummal. Jelentkezni, írásbeli felvételi kérelmet küldeni legkésőbb május 31-ig lehet a Főegyházmegyei Hivatalba (1014 Budapest, Uri utca 62.). Bővebb információ: <http://esztergomiszeminarium.eu>

FOTÓPÁLYÁZAT

A pécsi Szent Mór Iskolaközpont országos fotópályázat hirdeti a 7–12. osztályosok részére Mária, a Béke Királynője címmel. Olyan fotók beküldését várják, amelyek Máriát ábrázolják köztereken, templomokban, otthonokban. A pályaműveket a szentmorhit-tan@gmail.com címre várják szeretettel. A levélben fel kell tüntetni a pályázó nevét, osztályát, iskoláját (név, település, egyházmegye). A beküldött képeket saját névvel kell elnevezni. Beküldési határidő: 2022. május 13. Bővebb információ: <https://szentmor.hu>

KÉPZÉS

A sümegi Ferences Akadémia következő kurzusa április 29-től május 1-ig lesz. Előadó: Dr. Négyesi Lajos hadtörténész, előadásának témája: *Szent királyaink*. A kurzus április 29-én, pénteken 16 órákor kezdődik. Az akadémiát a Sümegi Ferences Rendház (8330 Sümeg, Szent István tér 7.) üzemelteti a kegytemplommal szomszédos kolostor épületében. A kurzus résztvevői elismerő oklevelet kapnak. Igény szerint szállásról gondoskodunk. Jelentkezni a 06/20-823-2430 mobilszámon, illetve az effataofm@gmail.com címen lehetséges.

KIÁLLÍTÁS

Covid-19: büntetés vagy kegyelem...? címmel különleges és elgondolkodtató tárlatot nyitottak meg április 2-án, szombaton délután a budapest-terézvárosi Avilai Nagy Szent Teréz-templom altemplomi kiállítótermében (1065 Budapest, Pethő Sándor u. 2., a Nagymező és a Király utca sarkán). Topor Márta, Kecskés Viktor és Kiss György fotókkal, installációkkal mutatják be azt, ami az emberiséget és szűkebb környezetüket érte az elmúlt két évben. A tárlat megtekinthető hétköznapokon 07.30-12 óra és 15-19 óra között, vasárnap és ünnepnapon 08.30-13 óra, valamint 16.30-19.30 óra között. Mindenkit szeretettel várunk.

MEGHÍVÓ

Szeretettel hívják Boldog Charles de Foucauld, Károly testvér tisztelőit és minden érdeklődőt 2022. május 15-én, a vasadi Charles de Foucauld-kápolnába (2211 Vasad, Ifjúság u. 24.), a 10 órától tartandó ünnepre, amelyben kivételön követjük a Vatikánból Károly testvér szentté avatási szertartását, utána 15 órákor szentmise lesz. Jézus Kistestvérei Női Szerzetes Közösség és a Názáret Közösség.

Boldog Charles de Foucauld szentté avatásáért 2022. május 19-én, csütörtökön 18 órákor Cserháti Ferenc püspök atya hálaadó szentmisét mutat be a Páli Szent Vince Plébániatemplomban (1096 Budapest, Haller u. 19-21.). Mindenkit szeretettel várunk Jézus Kistestvérei és a Názáret Közösség tagjai.

A Versbarátok Köre bemutatja Könnyecseppek a békéért c. műsorát május 8-án 16 órákor Miskolcon (Mindszent tér 2-4.), a Mindszenty-templom Milleneumi termében. A belépés ingyenes, de adományozásra van lehetőség a Katolikus Karitáson keresztül, melyet a legszegényebb rászorultaknak juttatnak el. Mindenkit szeretettel várunk!

TÁBOR

Diákok jelentkezését várják zarándoktáborokba. A Magyarországi Szerzeteselőjárók Konferenciának Irodája nyári egyhetes zarándoktáborokba 12 és 18 év közötti zarándokok jelentkezését várja. A Tihany – Pannonhalmi útvonalra július 9 – július 15. és július 29 – augusztus 4. között, a Tata – Márianosztra útvonalra június 30 – július 6. és július 2 – július 8. között, a Márianosztra – Mátraverebély-Szentkút útvonalra augusztus 5-11. között indulnak útjaik. Jelentkezési határidő: a szabad helyek függvényében, de legkésőbb 2022. május 20. További információk és jelentkezés: <https://zarandoktabor.hu/egyeni-jelentkezés>

Ünnepi üzenetküldő

Köszöntse szeretteit az Új Ember hasábjain! Üzenjen névnap, születésnap, házassági évforduló alkalmából, küldje meg gratulációját gyermek születéséhez, sikeres vizsgához vagy más örömteli pillanathoz!

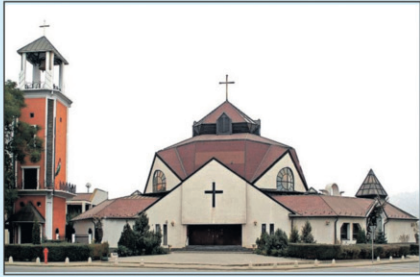
Rövid üzenetében küldje el annak nevét és címét, akit szeretne meglepni az aprohirdetes@ujember.hu címre.

Levelében, kérjük, adja meg a pontos nevet és címet, melyre a számlát kiállíthatjuk.

Egy üzenet díja 3000 Ft, amit átutalással vagy csekken tud befizetni, a befizetés beérkezése után sorait legközelebbi lapszámunkban megjelentetjük.

Ünnepeljen velünk – várjuk jelentkezését!

A hirdetések tartalmáért és azok valódiságáért a hirdető vállal felelősséget.



A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT, valamint ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.
Temetőnk minden nap 8 – 18 óráig látogatható.



Urnairoda nyitvatartása:

Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig

Telefon: 1/203–8912; E-mail: urnairoda@szgp.hu

Plébániai iroda nyitvatartása:

Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig

Telefon: 1/203–8915; E-mail: iroda@szgp.hu

Templomunk miserendje:

Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00

Hétköznap: 7.00 és 17.00 Szombaton 7.00 és 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.; Honlap: <https://szgp.hu>

TÁJÉKOZTATÁS

Az Esztergomi Bazilikában 2022. május 1-től a tíz főt elérő csoportok látogatása esetén kötelező az audio-guide használata, hogy a Bazilikában az egy időben látogató csoportok ne zavarják egymást. Kérjük, hogy a csoportok ezután már audio-guide-dal érkezzenek. Amennyiben nem rendelkeznek ilyen készülékkel, előzetes bejelentés esetén tudnak bérelni a helyszínen, költségtérítés mellett.

ÁLLÁS

A SZENT LUJZA SZERETETOTTHON Budapesten azonnali belépéssel keres terápiais munkatársat. Jelentkezni lehet fényképes önéletrajzzal a szentlujza0408@gmail.com e-mail-címen vagy a 06/1-466-5611 telefonszámon.

A jánosházi Szent Imre Általános Iskola pályázatot hirdet tanító munkakör betöltésére. A pályázati kiírással kapcsolatosan további információk az iskola honlapján: www.szentimre.martinus.hu T.:06/ 95-450-103

RÉGISÉG

A VISNYEI GALÉRIA régiséget vásárol. Budapest, VII. ker., Dózsa György út 44. T.: 06/1-321-7000

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átveszünk. Budapest, VI. kerület, Andrásy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra között.

VÁSÁROLOK régi pénzeket, katonai tárgyakat, kitüntéseket, régi kéziratokat, antik könyveket, karórákat, szőnyegeket, festményeket. Teljes hagyatékot, akár kiúrtással. Séra Péter T.: 06/30-9666-349

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznl is. T.: 06/1-213-5726

ÓLOMÜVEGABLAOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet T.: 06/20-438-5993;

Tisztelt Olvasóink!
Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük.
A szerkesztőség

MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT
2022. április 27 - május 1. | 5 nap | 82.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT A CSÍKSOMLYÓI BÚCSÚBA
2022. június 2-6. | 5 nap | 84.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT MÁRIACELLBE
2022. június 10-12. | 3 nap | 59.900 Ft/fő

ASSISI SZENT FERENC NYOMÁBAN
2022. június 22-26. | 5 nap | 129.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT
2022. július 24-30. | 7 nap | 199.900 Ft/fő

FATIMAI ZARÁNDOKLAT
2022. augusztus 3-8. | 6 nap | 279.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA
+36 20 500 5050
www.viasacra.hu

TRADICIONÁLIS HARANGOK ÖNTÉSE
GOMBOS MIKLÓS ÉS FIA, FERENC

Ref.: www.harangontes.hu



Cím: 2162 Órbottyán, Rákóczi u. 134. Pf. 10.
Mobil: +36 30 948 9575 | +36 30 728 8161
Tel.: +36 28 360 170
E-mail: gombosmi@harangontes.hu | info@harangontode.hu

Új Ember
KATOLIKUS HETILAP

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2022. ÁPRILIS 25.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő-helyettes:** Kórossy László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fábrián Attila, Gátas Judit, Horogszegi-Lenhardt Erika, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Veresóti Nárcisz

Olvasószervező: Kodítek Bernadett
Korrektor: Szántó István • **Tördelés:** Mészáros Ákos
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • **Tel.:** +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztos@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Nagy ajándék, hogy papi közösségben szolgálhatjuk Istent és az embereket

Beszélgetés Hatházi Róbert és Ivanics Zoltán atyákkal

A Magyar Katolikus Egyház az egyszázalékos adófelajánlásról szóló idei kampányában – melynek mottója: „Egyként hitben, közösségben!” – többek között a papi hivatás szépségére is felhívja a figyelmet. Hatházi Róberttel, a kecskeméti Szentcsalád Plébánia plébánosával és Ivanics Zoltán plébánossal beszélgettünk.

– Mikor érezték először, hogy az Úr hívja Önöket a papi hivatásra?

Hatházi Róbert: Már egészen kisgyermek koromban azt mondtam, vagy pap leszek, vagy mozdonyvezető. Akasztón születtem, sok időt töltöttem az ottani plébánián, rendszeresen ministráltam. Nyolcadik után vendéglátóipari szakközépiskolába mentem. A papi hivatás utáni vágyam ott kissé háttérbe szorult, és csak a középiskolai éveim vége felé éledt újra, egy római ministránszarándoklat alkalmával, 1995-ben. Választoltam a hívásra, a váci szemináriumba kerültem. A mostani érsek atyám, Bábel Balázs volt a rektorom. Időközben megismerkedtem a Nyolc Boldogság Közösséggel, párhuzamosan haladt egymás mellett a két hivatás. Egy évet töltöttem a váci szemináriumban, aztán beléptem a közösségbe, és évekig a homokmáramói házban éltem. Rengeget adott nekem az a négy év, lelkiségben, emberségben, sok mindenben növekedtem. Mégis eljöttem, mert idővel ráébredtem, hogy nincs szerzetesi elhivatottságom, ott is mindig pap akartam lenni. De azóta is kapcsolatban állok a közösséggel. Ezután egy évig világi munkahelyen dolgoztam, emellett hittant oktattam, ifjúsági közösséget vezettem Akasztón, a plébánosom kérésére. Majd visszatértem a szemináriumba, és 2007-ben pap-pá szenteltek. Azóta szolgálok Kecskeméten.

Ivanics Zoltán: Én kecskeméti születésű vagyok. A szüleim nem voltak vallásosak, de úgy gondolták, nem árt, ha beíratnak hittanra az iskolában. Rendszeresen jártam az órákra, elsőáldozó is voltam, de azután következett a tipikus „leáldozás”: miután már nem volt kötelező szentmisére járni, nem is jártam. Ez hosszú ideig így volt, míg aztán nyolcadikos koromban az osztálytársaim megkérdezték tőlem, nincs-e kedvem újra hittan-órára járni. Új káplán érkezett Kecskemétre, a Nagytemplomba, mégpedig Nigériából: Ágoston atya. Elmentem. Nagyon tetszett, ahogyan próbálta megszólítani a fiatalokat. Sokszor nem értettük, mit akar, mert még csak akkor tanulta a nyelvünket. Nagyon jó közösséget alakított belőlünk, hasonló korú fiatalokból. A többiekhez csatlakozva én is felkészültem a bérálkozásra, egyre többet ministráltam is. Ágoston atyán keresztül kezdtem mélyebben érdeklődni az Egyház iránt. Megismerkedtem Robi atyával is, aki akkoriban itt volt káplán. A Nagytemplom és a Szentcsalád Plébánia káplánjai, valamint ifjúsági közösségei ösz-

szefogtak, és megalapítottuk a Kecskeméti Lelkes Ifjúság Katolikus Közösséget, a KLIKK-et, ami rengeteg élményt adott nekünk, és segített a hivatásom kialakulásában is. Ekkor már kezdtem komolyan gondolkodni a jövőmön. Azt tudtam, hogy tanítani szeretnék, mégpedig hittant és történelmet. De az volt az elképzelésem, hogy családot alapítok, feleségem lesz és gyerekeim. Végül a gimnázium elvégzése után többek tanácsára jelentkeztem a budapesti Sapientia főiskolára, hittan- és történelmi szakra; egy évet el is végeztem. Annak az évnél a nyarán egy táborban, szentsegimádás közben újra éreztem a hívást: Biztos így szeretnéd? Nem jönnél inkább papnak? Ekkor mondtam igent a papi hivatásra. Budapesten végeztem el a szemináriumot.

– Önök 2021 augusztusában papi közösséget hoztak létre itt, a Szentcsalád Plébánián. Mit jelent ez, és mi volt a céljuk?

H. R.: A történet kicsit távolabbról indul. Említettem, hogy négy év után eljöttem a Nyolc Boldogság Közösségből, de azóta is kapcsolatban állok velük. Egy közösséghez sokféle módon lehet tartozni, én azonban akkoriban nem találtam meg azt a formát, amelyben papként kötődhettem volna a közösséghez. Az Egyházon belül működő közösségek tagjai között sok a világi, a szabályokat is ehhez igazítják. A Nyolc Boldogság Közösségben voltunk néhányan papok, különböző egyházmegyékből, akik segítettek a nyári táborokban, utána pedig spontán módon találkoztunk, havonta egyszer. Felmerült bennünk, hogy jó lenne valahogy formába önteni a közösséghez fűződő viszonyunkat. Nemcsak lelki kapcsolatot ápolni, hanem találni egy olyan elköteleződési formát, amely képviselhető az egyházmegyéinkben, a főpásztorunk előtt is. Miután bátortást kaptunk ehhez a közösségtől, írtunk egy szabályzatot. Így született meg a Nyolc Boldogság Papi Testvériség, amit a közösség öt évre, kipróbálásra engedélyezett. Ma már több országban vannak ilyen papi közösségek, amelyek a Nyolc Boldogság lelki-sége szerint szeretnének élni. Ez az alap. Később Zoli is belépett. Nem volt ismeretlen előtte a közösség, a szemináriumai éveit alatt járt ki hozzájuk az Örökimádás-templomba. Miután mindketten elköteleződtek a papi testvériségben, azzal kerestük meg a főpásztorunkat, hogy papi közösséget szeretnénk itt létrehozni az 517-es kánon alapján, amely kimondja: plébániát



Hatházi Róbert

papok közösségére is lehet bízni. A Kaposvári Egyházmegyében és az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében is van már példa erre. Ami nálunk más, az az, hogy mi nem csupán egyházmegyei papok vagyunk, hanem a Nyolc Boldogság Közösséghez tartozunk, annak is a papi testvériségéhez, és így alkotunk itt közösséget. A Szentcsalád Plébánián, ahol szolgálunk, sok-sok közösség működik. Számomra nagy ajándék, hogy papi közösségben vezetjük ezeket.

I. Z.: Különösen érdekes volt, hogy nem Robi atya vagy én találtuk ki ezt, hanem mindketten, más-más helyen. Két hasonló gondolatvilág találkozott, és nagyszerű, hogy ezt a gondolat meg is valósíthatott. Van igazság abban, amikor azt mondják a papokról, hogy magányosak, egyedül vannak. Ezért is olyan lényeges mindkettőnk számára a közösségi együttlét. Hiszen az Egyház alapvetően közösség. Mi sem önállóan, egyenként, hanem közösségben próbáljuk képviselni az egész Egyházat. Sokan kérdezték, mi szükség erre, mi a célunk ezzel a közösséggel. Nem akarunk semmi különösöt, csak tenni a jót, jól. Ahogy azt Kazinczy is írta.

– Az utóbbi időben sokat hallani a papi magányról. A pap másokért élő ember. Ennek ellenére is lehet magányos?

I. Z.: Ez azért fordulhat elő, mert a papok is ugyanolyan emberek, mint mindenki más. A teremtésből kiindulva, Isten férfinak és nőnek teremtette az embert, tehát társas kapcsolatra, valamilyen közösségre szánta. Azzal, hogy a papok egyedül élnek, együtt jár a magányosság is. Általában negatív értelemben használjuk ezt a szót, de a mi életünkben a magány sokszor áldás-ként, értékként van jelen. Jó néha este becsukni az ajtót, jó, hogy tudok kicsit egyedül lenni. Amikor a pap életében a magány kifejezetten negatív-

vumként, teherként jelenik meg, az valami más problémára utal. Ha papként megpróbáljuk az életünket valóban Isten kezében tartani, akkor az egyedüllét ellenére sem feltétlenül uralkodik el rajtunk a magányosság, és nem jelent rosszat, nehézséget az életünkben.

H. R.: Azt is el kell mondani azért, hogy mi nagyon elkényeztetett helyzetben vagyunk, mert egy nagy, városi plébánián szolgálunk, ahol sok az ember, sok a közösség. Nálunk nem az a probléma, hogy kevesen jönnek, nem az a kérdés, hogy mit fogok csinálni, ha senki nem nyitja rám az ajtót, hanem inkább az, hogy a sok minden közül mire leszek kénytelen nemet mondani. Ez nagyon más helyzet ahhoz képest, ahogyan egy kis faluban vagy éppen több település között szaladgálva szolgál valaki. A pap testvéreimen azt látom, hogy aki igényli a társaságot, az igyekszik kialakítani egy papi közösséghez hasonló kapcsolatot a társával. Mi is többféleképpen próbáltunk papi közösségeket alkotni, hogy találkozzunk, tudjunk együtt imádkozni, együtt étkezni, beszélgetni egy jót. Akik vágyakoznak erre, azok megtalálják a módját. Akik magányosak maradnak, azok általában nem tudnak, vagy nem akarnak kialakítani ilyen kapcsolatot, nincs igényük a találkozásra, beszélgetésre. Én örülök, hogy itt az egyházmegye-ben több pap testvérem is igényli, hogy időről időre találkozzunk, együtt legyünk.

– A papi közösség azt is jelenti, hogyha valami súlyosabb gondjuk van, azt megbeszélik egymással?

I. Z.: Én más városokban is szolgáltam az egyházmegye-ben, Kiskunfélegyházán, Kiskunmajsán. Robi atya eddig csak Kecskeméten. Korábban is mindig úgy volt, hogyha bármi problémánk adódott, felhívtuk egymást, számíthatunk egymásra. Egy papnak sokkal egyszerűbb egy másik



Ivanics Zoltán

pappal megosztani a gondjait, mert ő jobban megérti, mint akárki más.

H. R.: Hozzá tartozik a történethez az is, hogy mi már nagyon régóta ismerjük egymást. Zoli középiskolás volt, amikor én kezdő papként idekerültem. Soha nem voltunk különösebben nagy barátok. Akkor történt nagy változás a kapcsolatunkban, amikor Zolit felszentelték. Idővel valóban megbeszéltük egymással a dolgainkat. Később egy városba kerültünk, most pedig ugyanazon a plébánián szolgálunk. A kapcsolatunk nem feltétlenül a nagy rokonszenven vagy barátságon alapult, hiszen személyiségben, vérmérsékletben is mások vagyunk. De összeköt bennünket a papság, a papi közösség, és ebből alakult ki közöttünk egy, a barátságnál is mélyebb, testvéri kapcsolat.

– Ha valamilyen komolyabb kérdésben nem tudnak egyezsége jutni, hogyan kerülük el a veszekedést?

H. R.: Zolival nem lehet veszekedni, ő nyugodtabb természetű, mint én.

I. Z.: Nem olyan régen hoztuk létre ezt a papi közösséget, nincs még egy éve sem. De a tapasztalat azt mutatja, hogy nagy ellentétek nincsenek közöttünk.

– Ez a papi közösség mennyiben segíti Önöket a lelkipásztori hivatásuk gyakorlásában?

H. R.: Számomra mindig is fontosak voltak a formák, mert ezek adnak keretet az ember életének. Ezért is küzdöttem, hogy a közösségemnek legyen egy papi ága. Az előző káplán atyával is nagyon jól megértettük egymást, közösen imádkoztunk, ráadásul bizonyos értelemben össze is voltunk zárva a koronavírus-járvány miatt. A papi közösségben nagyon lényeges, hogy nem alá-fölérendeltségi viszonyban vagyunk együtt, hanem egyenrangú felekként. Ez nagy erő

és szabadságot ad nekem, jó, hogy nem kell mindig mindent egyedül kitalálnom, megoldanom. A fontosabb kérdésekben persze eddig is kikértem a képviselő-testület véleményét, de nagy előnyként élem meg, hogy van egyfajta szűrő az életemben. Ez azért is működik jól, mert Zolival nem vagyunk egyformák, ő nyilván másképp lát dolgokat, mint én. Hétköznap mindketten tesszük a magunk dolgát, de vasárnap esténként együtt vacsorázunk, megbeszéljük az elmúlt hetet és a következő heti terveket.

I. Z.: A lényegét tekintve ugyanígy gondolom én is.

– Napjainkban sokat hallani a papság válságáról. Véleményük szerint miért jó papnak lenni?

H. R.: Dolgoztam világi munkahelyen is, és az a tapasztalatom, hogy minden munkának van olyan része, amit az ember nem annyira szeret. Ha valaki pap lesz, az együtt jár azzal is, hogy adminisztrál, épületeket tart fenn, intézményeket segít. Sokrétú hivatás a papság, és kibontakozhat benne a lelkipásztor. Mindenki megtalálhatja a papi szolgálatban azt, ami közel áll hozzá, amit szívesen csinál. A nehézségek pedig kihívást jelentenek, amikkel szembe kell nézni, végiggondolni, hogyan lehet megoldani őket. Ugy látom, a nehézségek szép lassan mindig elsimulnak, a gondok megoldódnak, Isten kegyelméből is, többnyire egészen másképpen, mint ahogyan azt én eredetileg elgondoltam. Hálát adok azért, hogy amit papként adni tudok, arra ezen a plébánián megvan az igény, a befogadó-képesség. Ez nagy ajándék nekem.

I. Z.: Én is úgy érzem, hogy jól választottam hivatást. A helyemen vagyok, azt tehetem, amit szeretek, és amiben jól is érzem magam.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

HÍREK KÉPEKBEN

● **Máriapócs**on találkoztak a Nyíregyházi Egyházmegye bölcsődéinek munkatársai április 21-én. A nap során előadásokat hallgattak meg, majd az egyházmegye kisgyermeknevelői munkájuk elismeréseként oklevet vehettek át.



● **Különleges ünnepre gyűltek** össze a kiskunhalasi hívek húsvét hetének péntekén, április 22-én. Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek felszentelte a Szent Péter és Pál-templom új ambóját, miséző oltárát, majd megbérmálta a II. Rákóczi Ferenc Katolikus Technikum és Gimnázium fiataljait.

Megáldották a fővárosi Golgota téri keresztutat

Nagypénteken, április 15-én délután Budapest, a Golgota téren ismét felállították és megáldották a Szécsi Antal szobrászművész (1856–1904) által az 1890-es évek első felében mészkből készült Keresztutat és a horganyból öntött domborműveket. Ezzel a Kálvária ismét egyházi liturgikus funkcióba került, a hívek imádságos keresztútjának helyszínévé.

A rekonstrukciót Hermann Zsolt szobrász, restaurátor végezte. Munkájában segítségére volt az általa vezetett Egyházművészeti Kft.

A megjelenteket Pikó András, Józsefváros polgármestere köszöntötte. Ünnepi beszédében elmondta: „Együtt örülünk most, a tér, a tizennégy stáció újjászülésének, annak, hogy ezeknek az önmagukban is páratlan értéket jelentő alkotásoknak lezárult egy nagyon hosszú, nehéz története. Ám ennél többről van szó: értékeinkről, a ma és a korábban élt emberekről, Józsefvárosról, ahol élünk, és az időről – ezek mind-mind összekötnék bennünket. A Golgota épp ezért tud mindannyiunknak lenni. Gondoljunk bármit a világról, higgyünk az örök isteni megváltásban, vagy csak saját életünk és boldogságunk kiteljesedésében, ezek a kőszobrok itt mindannyiunknak azt üzenik, hogy Józsefvárosnak van erős múltja, és abban gyökerező, közös jövője. Amikor a Golgota téri Keresztútra és a stációkra nézünk, gondoljunk azokra, akik megáldották, megalkották ezeket a stációkat; azokra, akik megőrizték; és azokra is, akik eldöntötték, hogy újra otthont találnak nekik ezen a téren, és rengeteget dolgoztak azért, hogy ez sikerüljön – tette hozzá a polgármester.

Végezetül bejelentette: a Golgota téri stációk rekonstrukcióját elvégző Egyházművészeti Kft.-vel egyetértésben az önkormányzat felajánlja a stációk műkö alakzatainak és bronz domborműveinek negatív öntőformáit az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyének. A Kálváriát Cserháti Ferenc, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök áldotta meg, a Pesti-Déli Espereskerület papjainak közreműködésével. A keresztutat is ők végezték, a hívekkel együtt. Az ünnepi eseményen zenei szolgálatot végzett a Szent Efrém Férfikar.



kenységünket Isten áldása kíséri, így nem csupán az emberi erőfeszítéseinken múlott a műsikere és létrejötte.”

Hermann Zsolt óriási szerencsének nevezte, hogy a megsemmisített domborművek megvoltak másolatban Máriabesnyőn. Az 1930-as években ugyanis a kapucinusoknak nagyon megtetszett ez a VIII. kerületi keresztút, és szerettek volna kérni belőle egy másolatot. Meg is kapták, így tehát a máriabesnyői (a Szécsi Antal domborművei alapján 1929-ben műköből öntött) stációk az eredeti alkotások hű másolatai.

Hermann Zsolt Szécsi Antal alkotásai alapján műköből készítette az építményeket és bronzból öntötte a domborműveket.

A szobrászművész számára nagy kihívást jelentett a több szakmán átívelő, méreteiben és technikai megoldásaiban is rendkívül bonyolult, monumentális és részletgazdag rekonstrukciós munka, melynek hűen tükröznie kellett az eredeti művek harmóniáját, klasszikus szépségét, nemességét, melyhez a mai kor modern technikai megoldásait, anyagait, eszközeit segítségül hívta. Többirányú végzettsége segítette a rekonstrukciós folyamatok megvalósítását: a Képzőművészeti Egyetemen tanult klasszikus szobrászati és restaurátori képzés mellett nagy segítségére volt díszítőszobrász végzettsége, ahol a formakészítést elsajátította, és a műkööntés, anyagmozgatás terén szerzett tapasztalatait is hasznosíthatta.

Végezetül Hermann Zsolt megköszönte mindazok közreműködését, akik segítettek abban, hogy Szécsi Antal Keresztútja ismét eredeti szépségében tündökölhessen.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

Katolikus diákok szavalóversenye Budapesten

A budapesti Boldog Adolf Kolping Katolikus Általános Iskola, Gimnázium és Sportgimnázium immár tizedik alkalommal rendezett országos szavalóversenyt április 9-én.

A szeszélyes időjárás és a csepergő eső sem tántorította el azt a kilencvenkilenc résztvevőt, akik eljöttek a Boldog Adolf Kolping-iskola két év kényszerszünet után immár tizedik alkalommal meghirde-

rozta meg a kötelezően meg-tanulandó verseket is. A versmondók (a legkisebbek kivételével) a kötelező verseken kívül egy-egy szabadon választott lírai produkcióval is készültek, amelyeket a szoká-

lai Főhatósága (EKIF) igazgatójának köszöntőjét, majd a nagyobbak, a 7-8. osztályosok, valamint a középiskolások foglalhattak helyet az intézmény kápolnájában, hogy ünnepélyes keretek között megkezdődhessen a versünnep.

„A versenyen nagyon színvonalas produkciókat hallhattunk. Jó volt látni, hogy a versmondók egymás előadását is fegyelmelzeten, kíváncsian hallgatták, felfigyelve új alkotókra, új költeményekre” – írja László Erika. Találkozhattak Kibédi Ervin, Dsida Jenő, Reményik Sándor, Harsányi Lajos és József Attila verseivel, de a legkisebbektől hallgathattak Nemes Nagy Ágnes-, Eörsi István-, Juhász Magda-, valamint Romhányi József-verseket is.

A verseny után, az eredményhirdetés előtt a résztvevőket kézműves játszóház várta a tornateremben, így senki nem tért üres kézzel haza: az emléklapok mellé mindenki vihetett magával valamilyen kézzel készített apróságot.

A verseny végén több különdíjat is kiosztottak. Az első helyezett tanulók a kápolna meghitt környezetében, a meghívottak nagy örömeire elszavalták szabadon választott versüket, majd közös ima zárta a rendezvényt.

Forrás és fotó:
Boldog Adolf Kolping Iskola



tett országos szavalóversenyére, hogy megmutassák magukat, és előadásukkal igazolják: verset olvasni, verset hallgatni, verset szavalni egyaránt óriási élmény – olvashatjuk László Erika tanárnő beszámolójában.

A verseny ezúttal – stílusosan, az elmúlt két esztendő online időszakára reflektálva – a találkozás témakörére épült, és ez a tematika hatá-

sos háromtagú zsűri véleményezett – ezúttal Agárdi László, Sütő Zsófia, Somogyi Anna, valamint Farkas Erik és Szántó Balázs színművészek aktív részvételével.

A jelentkezők nagy száma miatt két csoportban került sor az ünnepélyes megnyitóra – először az első hat évfolyam versmondói hallgathatták meg Gyetván Gábor plébános, a főegyházmegye Katolikus Isko-



SZEMÉLYES SZERETETTEL MÁSOKÉRT



IDŐSEK TÁMOGATÁSA

GYERMEKEK SEGÍTÉSE

VÉSZHELYZETI SEGÍTSÉGNYÚJTÁS

ÖNKÉNTESSEG

KARITÁSZT TÁMOGATÓ ALAPÍTVÁNY – ADÓSZÁM: 19666275-1-43

